

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za društvena pitanja

Godina I. - Broj 11

izlazi subotom

Zagreb, 17. svibnja 2008.

Sadržaj:

- 2.....Namjesto razgovora
- 3.....Oglas
- 5.....Zgodopis
- 10.....Koga lustrirati
- 15.....Osvrti
- 30.....Raspre
- 32.....Hrvatski Jezik
- 33.....Hrvatsko pjesništvo
- 34.....Podlistak
- 37.....Roman
- 40.....Ispovjednikov kutak
- 41.....Kola i
- 42..... itatelji

Namjesto razgovora

Zauzeli smo Novigrad i naša dva bataljona sada vode borbu za Vlašku Malu, a ostala dva bataljona su pred Dubicom. Neprijatelj se o ajni ki bori, tako da ni stari borci tako nešto nikad nisu još videli. Svaki ustaša mora najpre da se ubije, pa tek onda može da se osvoji neki objekt". Sljede eg dana snažnom proti-napadaju ustaše odbacuju brigadu do Vrbovca gdje se je povukao Stevan Kova e vi i poslao poruku: „Hitno nam pošaljite municiju. Nemamo ...

Stranica 2

Zgodopis

Uop e nije nepoznat Ephraim Zuroff, osobito nama u Hrvatskoj. Taj ovdje lovi sve živo, i neživo, sve što imalo miriše po izvornom hrvatstvu.

Stranica 7

3.777.776 zatvorenih i 586.000 likvidiranih narodnih neprijatelja

Aleksandar Rankovi bio je Srbin. Uspio je organizirati i provesti likvidacije nekomunista, dotad, nezamislivog broja, da mu na tome otvoreno zavide i nezajžljivi ubojice divlje krmadi. Što re i, do li: „Eto, vidite, što rade Srbi. To su sami kolja i i ubojice“. Kad bi se tako nešto, me utim, zaista zaklju ilo, pogriješilo bi se. Jer, ne postoji takav narod na svijetu, pa to, dakako, ne mogu biti niti Srbi.

Nu, ne može se niti pobje i od takvih injenica, od istine, a to zna i od spoznaje o tome gdje je i kako je to Zlo uop e proklijalo, raslo i donijelo svoje huđe plodove. Ne možemo niti mi Hrvati zaboraviti svoje istovrsne sluge Ne astivoga, poput Josipa Broza Tita, Vladimira Bakari a, Jakova Blaževi a, Josipa Manoli a, Ivana Fumi a, itd. Ipak, nije to dovoljnim razlogom za ne osvrnuti se i na sve one zlo ice što rastu, esto, pre esto, u susjednom dvorištu. Ma koliko to bilo neugodno i, za nekoga, netakti-

no. Kako se to kaže: „Nezgodno u sadašnje vrijeme“.

Aleksandar Rankovi bijaše desna, krvni ka, ruka Josipa Broza Tita i svih onih desetak dana nakon svršetka Drugog svjetskog rata, kad je komunisti ka jugo-soldateska na elu s preobu enim etnicima (koji esto nisu stigli niti zamijeniti šubaru titovkom) u Prudu kod Odžaka svim raspoloživim snagama, divizijama, mlatila po ša ici preostalih hrvatskih branitelja. A onda, kad bi i za jednog Zeusa daljnji otpor bio nemogu , kad su utihnula sva braniteljska oružja, krenuo je Rankovi ev uobi ajeni pokolj. Do zadnjeg „uhva enog i zarobljenog muškarca“. Strijeljanja uz zvuke harmonike Dalape, dugmetare, i uz prigodne pjesme kojih se preživjela ženska eljad i sada s jezom prisje aju, uz žikino kolo, malo uz žikino, malo uz kozara ko, koju je dalapaš razvla io ustiju punih tek ispe ene janjetine.

ODŽAK - HRVATSKE TERMOPILE

Ustaški Alkazar u Bosni

Krešimir Miron Begi , HOS - 1941. – 1945.

RAT je bio svugdje u Europi završen, nu na uš u rieke Bosne u Savu, na površini od nekoliko stotina četvornih kilometara, 237 km udaljen od Zagreba, odolievao je Odžak kojega su sami partizani prozvali „ustaškim Alkazarom“ - prema glasovitoj španjolskoj tvravi koja je mjesecima uspješno odolievala napadajima republikanaca tijekom Španjolskog građanskog rata. Tu se je, kako tvrde beogradski izvori, bilo okupilo oko 10.000 ustaša i boraca HOS-a iz Bosne i Slavonije oboružanih bitnicom topova, 9 teških bacača i 162 strojnice. Pod vodstvom Blaža Jurkovića izgrađeni su brojni obranbeni jarci opasani bodljikavom žicom i desetima bunkera, među njima i dvokatnih, koji su međusobno bili povezani podzemnim prokopima. Vanjska obrana se protezala smjerom sela Novigrad-Donji Brezik, Vlačka Mala, Mrka Ada. Njome je zapovjedao ustaški logomik Petar Rajković uz pomoć asanika i doasnanika Ivana Čauševića, Perkovića, Mrkonjića, Špigera i Špicera. Četiri i pol tisuće boraca bilo je raspoređeno u glavna uporišta obrane: Vlačka Mala (Rajković); Odžak (Čaušević); Mrka Ada (Ante Bilić); Balegovac (pukovnik vitez Ibrahim Pjani i Avdaga Hasi), Gomja Dubica (Matija Radi); Prud (Anton Mihalji). Druge skupine odpora bile su u Svilaju, Devičima, Zorici, Trnjaku, Neteki, Jakešu, Pećniku, Srnci, Potočanima, Prnjavoru, Kravinama, Dugim Njivama, Lipniku, Vrbovcu, Toki, Breziku i Rusoj Pustai. Dobor Kula,

stara tvrava na koti od 126 metara, ovladavala je južnim prilazima, prema rječici Bosni.

Borbe za Odžak trajale su punih 36 dana, od 19. travnja do 25. svibnja 1945. - šestnaest dana nakon svršetka rata, a pojedine skupine davale su otpor sve do 6. lipnja 1945. Partizani kažu: „Borbe vođene od 19. do 28. aprila bile su žestoke, uz stalne juriše na ustaška utvrđenja. Iako su u njima učestvovala jedinice navikle na same pobjede, 25. srpska i nepodpuna 27. divizija, očajnički otpor ustaša bio je vrlo uporan. Naših izbačenih iz stroja bilo je 630, među kojima i Spaso Mićević, komandant 16. brigade 27. divizije, koga je zamjenio Omer Dedić. U ovim borbama protivnik je imao 904 mrtva i 491 ranjenog. Ustaše su ovoj brigadi uništile cijeli jedan bataljon. Partizanske snage su od naoružanja izgubile bateriju topova, tri bacača i jednu protivtenkovsku pušku. Borilo se samo jurišima i kontrajurišima, prsa o prsa, ogorčeno...“ Oni navode, da su osim manjih dijelova 12. ustaške divizije, Odžak branili sve sami domaći ljudi – „i zato su bili mnogo opasniji od Nijemaca“. Pukovnici vitez Ibrahim Pjani i Avdaga Hasi uspjeli su se pod kraj travnja probiti prema Zapadu s dijelom Posavske i Kladanjske vojnice.

Dne 30. travnja 1945. Tito je zapovjedio štabu Trećeg korpusa Jugoslovenske armije: „Štab Trećeg korpusa snosi punu odgovornost ako se teren brzo ne očišćuje od bandi i zavede puni mir i bezbjednost. Isto tako odgovornost snose štabovi divizija i brigada, ako u izvršenju zadatka pokazuju aljkavost“. U

sastavu Trećeg korpusa nalazile su se sada tri divizije: 27., 38. i 53., a njima su zapovjedali Miloš Zeki, Franjo Herljević i ura Petrojević. Partizanske snage sačinjavalo je ukupno Šest brigada (14., 16., 18., 19., 20. i 27.) te jedan odred, s oko 20 000 boraca poduprtih teškim topništvom, oklopnjacima i zrakoplovstvom. Od 3. do 25. svibnja 1945. vodi se „borba na život i smrt; ginulo se mnogo na obe strane“ - kako kažu partizani. Dne 4. V. tri brigade pod zapovjedništvom Miloša Zekića a istodobno jurišaju na sva hrvatska utvrđenja i uspijevaju se ukliniti u međuprostore obrane. Nu zbog pomanjkanja teškog topništva nisu mogle uništiti pojedine obranbene točke. „Nemaju i se kamo povući, ustaše su se tukli do smrti“. Istom načelom uspjelo je 14. brigadi doprieti do mosta na kanalu i kad se razdanilo nadirati k Vlačkoj Maloj. Od Potočana je napadala 16. brigada – „ali su ustaše odmah uzvratile protivnapadom, izbacile su brigadu čak iz Potočana, tako da je ona morala da odstupi prema selu Lipi“. U drugom napadaju, 2.500 partizana uspjelo je potisnuti 700 branitelja iz Potočana. Dne 8. V. - na dan njemačke kapitulacije – 5.000 partizana uspjelo je izbaciti branitelje iz prednjeg obranbenog pojasa i dospjeti do utvrđene škole u Vlačkoj Maloj gdje je Rajković vodio obranu s 2.000 ustaša. U 15 sati on je poduzeo „neobuzdani juriš“ i izbacio partizane iz mjesta, čak preko kanala i mosta. Tijekom dana partizani su izpalili 34.000 nabojaja. „U ovim bitkama nije bilo zarobljenika; ustaše su se borile do posljednjeg ovjeka“ -

OBAVIJEST

Na

HRVATSKOJ STAROKATOLIČKOJ TELEVIZIJI

www.svakovamdobro.hr

www.wishyouluck.org

Hrvoje Mirković
glavni urednik

**možete gledati
dokumentarni film Marka Babića**

HEROJI VUKOVARA

Naputak za pristup:

Lijevi stupac - klik na "Internet televizija"
ili

Desni stupac - u izborniku "Danas na Internet televiziji" klik na odabrano

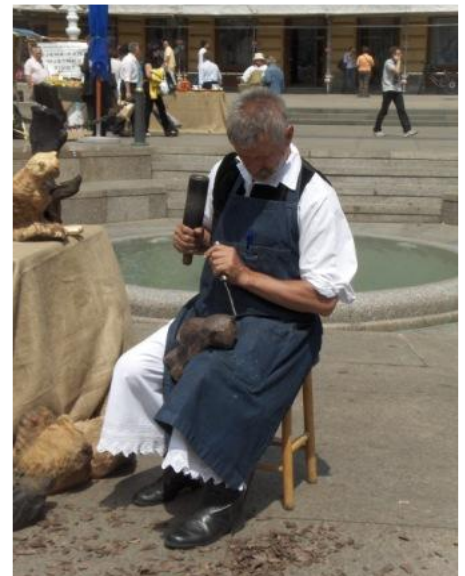
vele titovci. Komandant 14. srbske brigade, Stevan Kovačević, izvješuje svoj štab: „Nalazimo se i dalje na polaznim položajima. Posle 20 sati neprekidne borbe zauzeli smo Svilaj, a sada se vodi žestoka borba za Vlašku Malu. Zauzeli smo Novigrad i naša dva bataljona sada vode borbu za Vlašku Malu, a ostala dva bataljona su pred Dubicom. Neprijatelj se očajnički bori, tako da ni stari borci tako nešto nikad nisu još videli. Svaki ustaša mora najpre da se ubije, pa tek onda može da se osvoji neki objekt“. Sljedećeg dana snažnom protinapadaju ustaše odbacuju brigadu do Vrbovca gdje se je povukao Stevan Kovačević i poslao poruku: „Hitno nam pošaljite municiju. Nemamo više ni metka. A nemamo više ni bilo kakva kola da pošaljemo po nju jer su sva prevozna sredstva upotrebljena za prevoz ranjenika“. U praskozorje 9. V., nakon pola sata topovske vatre, započinje obilni napadaj i na Odžak, i traje sve do podne. „U neprekidnim jurišima naši borci uspjeli su da prodru kroz me uprostore, sve do sela Dubice, ali poslije podneva neprijatelj je ubacio u borbu nove, jake rezerve. Brigade su se morale povući“ - svjedoče beogradski povjestničari. „Tek 16. prvi i četvrti bataljon 20. romanijske brigade uhvatili su prvog zarobljenika“. Dne 15. svibnja došla je i 18. brigada te „brigadu narodne odbrane Slavonije“ koja je imala zadatak spriječiti povlačenje preko Save. „Municije je sada bilo dovoljno, naoružanje je stalno pristizalo, a borci su bili odlično hranjeni“ - kažu partizani. „Moralo se ratovati na brisanom prostoru. Iz štaba 27. divizije zatražena je zato pomoć avijacije. Poslije niza zahtjeva, nad nebom iznad Vlaške Male i

Odžaka pojavili su se i naši jurišni avioni, koji su poeli mitraljirati i bombardirati neprijateljske postave. Pojava avijacije imala je snažno vojno i psihološko dejstvo“.

Dne 23. svibnja započela je posljednja bitka. Partizanski Šturmovci bombardirali su redom sve hrvatske postave. Zatim je odpočeo napadaj na Odžak – „ali neprijatelj nije popuštao“. „U noći od 22. na 23. maja ustaše su izvršile četiri uzastopna juriša, ali brigade su se održale na osvojenim položajima. U borbama je bio značajan doprinos avijacije, koja je ostvarila velik broj borbenih letova, stalno bombardiraju i mitraljiraju neprijatelja“. Partizanska 27. divizija vršila je jak pritisak na svim odsjecima, kako branitelji ne bi mogli poslati pojačanja proti 53. diviziji. U praskozorje 23. V. Hrvati izvršavaju još jedan pretijuriš u kojima pada gotovo polovica jurišnika koji su pokopani u trideset velikih grobova. Bolnica u Prudu bila je prepuna ranjenih Hrvata među kojima se nalazio i logornik Rajković ranjen u toj borbi. Napadaj na Prud počeo je u 19 sati sljedećeg dana i to s tri strane. Poslije snažne bacanje vatre, partizani su uspjeli zauzeti prvu prugu postava. Prud je pao u 21 sat. Tekom cijelog dana zrakoplovstvo je bombardiralo Odžak, Vlašku Malu, Dubicu i Mrku Adu. „Tako je došlo do produžetka dana u noć, do nastavljanja žestokih borbi, esto prsao prsa - bombama i noževima“. Dne 25. svibnja 19. biranska i 20. romanijska brigada izvršuju usredotočeni napadaj na Odžak u 23 sati. „Poslije dvosatne borbe, krvave i žestoke, uporište je bilo zauzeto... Razumljivo je da su se ustaše očajnički branile. Borbe su se vodile za svaki rov,

za svaku kuću“. Pola sata poslije ponoći započeli su juriši na posljednja uporišta u Vlaškoj Maloj i Balegovcu. Dvjesto ustaša iz Vlaške Male izvršilo je neokrivani proboj kojega nije uspio zaustaviti 4. bataljon 14. brigade. U borbama toga dana bilo je 332 mrtvih ustaša. „Zarobljenika nije bilo“ - pišu titovci. Prije podne 25. svibnja vodene su posljednje borbe po osvojenim uporištima, po poljima i šumarcima na ušću u Bosnu u Savu. Vlaška Mala pala je nakon četiri sata borbe, a Balegovac nakon jakog juriša. Jedna manja skupina povukla se uspješno prema Potočnicima. Vođa obrane, Petar Rajković bio je ponovno ranjen, ovaj put iz zrakoplova. „Odbio je da se preda. Kada je shvatio da će biti zarobljen - poubijao je svoju ženu i djecu i zatim sam sebi oduzeo život“. Tako je završena posljednja bitka II. svjetskog rata u Europi.

Ostatke škole u Vlaškoj Maloj kod Odžaka, jednog od glavnih uporišta HOS-a sami partizani prozvali su je „ustaškim Alkazarom“ i napisali: "Na ovom uporištu najteže gubitke pretrpele su brigade 25. srpske divizije. Po njivama oko njega bilo je mnoštvo lobanja i leševa.“

PAVELIĆ I PRAVOSLAVCI

Akademik Mirko Vidovi, Pariz
"Ve ernji list" s dne 5. svibnja 2008. godine donosi vijest o skribomaniji nekulturnih "tagera" po nekom zidu blizu sjedišta Pravoslavne eparhije u Šibeniku.

Tageri ne pripadaju nekoj vjeri, ideologiji, stranci pa ni intelektualnom pokretu - to je u biti jedina internacionala koja ne podnosi red i urednost u svijetu u kojem nisu ura unati i neura unjivi skribomani.

No, tvrdnje "Ve ernjeg lista", da bi se tu moglo raditi o nekom postupku "ustaša" je ideološki predmišljena protuistina koju treba vidjeti izbliza: Po "Dušanovu zakoniku" na prostoru na kojem žive pravoslavni Srbijanci ne smije biti katolika, a pravoslavnim Srbijancima je, po istom "zakoniku" zabranjeno da sklapaju prijateljske odnose s Vlasima i s Arnautima. Taj "Dušanov zako-

nik" donio je Sinod Srpske Pravoslavne Crkve još one davne 1354. godine, i on je još uvijek na snazi. Odbijanje suživota s drugima, u ime političkih interesa države, nije svojstveno katolicima, a to se ne može proitati ni u "Ustaškim na elima".

Car i kralj Dušan Silni (1308. - 1355.)

Podsjetimo se na injenicu da je za vrijeme Pavelićeve vladavine

u NDH u Hrvatskoj utemeljena Hrvatska pravoslavna crkva, da je prvi patrijarh HPS bio gospodin Germogen i da su hrvatskog pravoslavnog patrijarha gospodina Germogena - nakon završetka drugog svjetskog rata! - strijeljali komunisti, a ne ustaše. Komunisti su, provalom u Zagreb, strijeljali i zagrebačkog muftiju, Ismeta Muftića - razapeli ga na vrata zagrebačke stolne Džamije.

Velika je sramota za Hrvatsku injenica da javnim sredstvima i danas u Hrvatskoj ne ravnaju ljudi znanosti, odnosno poznavatelji povijesne istine, nego i dalje agenti agitpropa nad kojima bdiju posljednji staljinisti u Europi. No, dobro je bar to što Europa može vidjeti s kakvim smo budalama imali posla u zadnjih sedamdeset godina naše mu ne povijesti.

DRŽAVNI BLAGDANI U NDH

Državni blagdani su bili: 10. travnja, Dan osnutka NDH, 13. lipnja, Poglavnikov imendan (školski praznik) i 20. lipnja, Dan narodnih žrtava

Vjerski blagdani su bili: (neradni za vjernike odnosno vjere)

(prema Narodnim novinama: br. 163 od 23. srpnja 1942. br. 118 od 29. svibnja 1942.), i to

Katolički: Nova Godina (1. siječnja), Sveta Tri Kralja (6. siječnja), Svijećnica (2. veljače), Sv. Josip (19. ožujka), Blagovijest (25. ožujka), Uskrs - dva dana, Spasovo, Duhovi - dva dana, Tijelovo, Sv. Petar i Pavao

(29. lipnja), Velika Gospa (15. kolovoza), Svi Sveti (1. studenoga), Bezgrješno začetje (8. prosinca), Božić (25. i 26. prosinca),

Pravoslavni (po Julijanskom kalendaru): Nova Godina (1. siječnja), Bogojavljenje - Sveta Tri Kralja (6. siječnja), Blagovijest (25. ožujka), Uskrs - dva dana, Spasovdan, Duhovi - dva dana, Velika Gospojina (15. kolovoza), Božić (25. i 26. prosinca),

Evangeljski: Nova Godina (1. siječnja), Veliki Petak, Uskrs - dva dana, Spasovo, Duhovi - dva dana, Blagdan reformacije

(31. listopada), Badnjak (24. prosinca), Božić (25. i 26. prosinca),

Muslimanski: Prvi dan Muharrema (Nova Godina), Mevlud (dan rođenja Muhameda a.s.p.), Ramazan-Bajram, koji traje tri dana i Kurban-Bajram, koji traje četiri dana.

CRVENE FOTELJE S PANTOVČAKA

Krenule su, izgleda, prve pripreme za predsjedničke izbore. Istina, na same izbore treba ekati još pune dvije godine, ali pripremni odabiri kandidata već su započeli. HDZ je u tome, kao i inače prvi. Za kandidata su naznačili, kako je to on sam za sebe najavio, upravo prof. dr. sc. Andriju Hebranga. Dosad se uvijek izredao na svakojakim funkcijama, bavio se kojekakvim strukama (liječnik je, a voli se nazivati gospodarstvenikom, rado trguje), pa zašto ne bi pokušao biti i predsjednik Republike Hrvatske.

Da. Tako je. Tako bi bilo, kad bi se samo radilo o tek pukim ambicijama, politički gledano, relativno mlada ovdje, nedvojbeno sposobne i višestranu utjecajne osobe. Bilo bi to u korist njegove stranke, a na ponos (uz još ponešto) njega samoga. Međutim, čini se, kako se ipak nešto drugo iza brda valja. Prof. dr. sc. Andrija Hebrang sin je komunisti kog glavešine, istoga imena, tvrdi se, iako bez ikakvih dokaza, otvoreno hrvatski orijentiranog, kojeg je njegov pajdaš, pa onda suparnik Josip Broz Tito, jednostavno ucemkao, neznanu gdje i kako. A pogleda li se, pa i samo na trenutak, hrvatski politički vrh vidjeti će se kako se tamo sve crveni, kao majmunova ...

Nakon „promu urnog leksikografa i najvećeg HDZ-ova intelektualca“ dr. sc. Žarka Domjana na čelo Hrvatskog sabora došao je jarko-crveni Stjepan Mesić (od 1992. do 1994. godine). Slijedio je, vrlo, vrlo kratko, dr. sc. Nedjeljko Mihanović „siromašni težač koji polji i sin, sjemeniš-

tarac, amaterski scenograf i sjemenišni glumac, samozatajni lirski pjesnik, nesu eni sve enik, diplomirani slavist i romanist, te književni kritičar i povijesni arhivista“ (od 1994. do 1995. godine), da bi ga u daleko duljem razdoblju (od 1995. do 2000. godine) zamijenio partijski pouzdanik, član Gradskog komiteta SK Zagreba, akademik Vlatko Pavletić. Onda je na red došao Zlatko Tomić (od 2000. do 2003. godine), koalicijski partner Ivica Račan, odnosno rektora crvenog Veleučilišta iz Kumrovcu. Nakon njega predsjednik Hrvatskog sabora postaje kontroverzni Vladimir Šeks (od 2003. do 2007. godine), koji nikako da razjasni svoju udbašku prošlost, da bi ga naslijedio nepatvoreni partijski radnik i aktivist Luka Bebić.

Nikica Valenti, hrvatski premijer, poslovni partner Vanje Špiljke

Slično se zbivalo i s Vladom RH. Prvi je na njeno čelo zasjeo poznati „tovariš“ Stjepan Mesić (1990.). Naslijedilo ga je najprije staro udbaško „oko i uho“, pa i ponešto još, Josip Manolić (1990. – 1991.), te dr. sc. Franjo Gregurić (1991.-1992.), gospo-

darski povjerenik Tajnog politbiroa koji neprekidno Hrvatskom drma od njena osmastaljenja, pa njegov zet Zlatko Mateša (1995.-2000.). U međuvremenu, da se Vlasi ne dosjete, ali ipak s utemeljenim razlogom, predsjednici Vlade RH bili su Hrvoje Šarinić (1992.-1993.), „neupućen u samu problematiku“, ali ipak povjerljivi potpisnik tekutih ratuna u Austriji na koje u se slijevali novci hrvatskih iseljenika, i Nikica Valentić (1993.-1995), poslovni partner Vanje Špiljke, kojega njegovi prokazališe kao važnu osobu u likvidaciji Stjepana urekovića. Ova funkcija, naravno, nije mogla zaobiti i Ivicu Račana, odmah nakon Zlatka Mateše (2000. – 2002.), da bi ga naslijedio dr. sc. Ivo Sanader, koji se isto tako nije pretrgao u borbi protiv komunizma.

Zar bi na čelu Republike Hrvatske moglo i smjelo biti drugačije? Taman posla.

Dr. Franjo Tuđman, najmlađi i Titov general, sve dok je bio živ nije silazio s te funkcije. Stjepan Mesić, zadnji Vrhovni zapovjednik JNA, došavši na „njegovu mjesto“, misli isto, ali, kako je sada na Istoku u modi zamjena položaja (predsjednik Republike predsjednik Vlade), pokušati će to, izgleda, ostvariti zaobilaznim putem. Iza njega pak za predsjednika Republike Hrvatske trebao bi doći ... Svakako, opet partizan, možda baš prof. dr. sc. Andrija Hebrang.

Crvene fotelje s Pantovčaka ionako više ne mogu pocrvenjeti.

POMOĆNIK EPHRAIMA ZUROFFA DOBIO PO REPU

Uopće nije nepoznat Ephraim Zuroff, osobito nama u Hrvatskoj. Taj ovdje lovi sve živo, i neživo, sve što imalo miriše po izvornom hrvatstvu. Uvijek, inače, nejasna slijeda u rodoslovlju, kojim bi dokazao svoje židovstvo, ali uvijek velikih htijenja i nadanja, kojemu se, međutim, takve „sitnice s materijske strane“ ne ine ozbiljnijom preprekom.

Grandiozne ambicije, a što nije daleko od bolesnih psihijatrijskih stanja, nikada nisu birala sredstva. Hrvatska je samo jedno u truhlu svrhu odabrano, pogodno i priručno, tlo, koje vječno treba vrsto držati u šaci. Nu, kako sve to stiti. Rješenje je iznašeno u još neobičnoj osobi, još spornijeg židovskog podrijetla, kojoj je povjereno trajno istraživati i identificirati (kao da je Vlada Schex), „skautirati“ hrvatsku uroenu zloudnost. Naravno, onu prvenstveno ispoljenu tijekom fašističke visokona pozdramovne i podignutih ruku. To je Alen Budaj iz Požege i uz njega prilježna, nova maglušćina, Margelov institut iz Zagreba.

Brzo se Alen Budaj dao poslu, te je uskoro i pronašao potreban broj Hrvata do, pa i iznad lakata okrvavljenih ruku: „Mladi Požežanin je“, veli Denis Romac iz „Novog lista“, „nakon višemjesenog istraživanja u Hrvatskom državnom arhivu (HDA) otkrio punih 17 sanduka dokumenata i svjedočenja o teškim zločinima ustaškog stožernika Ive Rojnice u ratnom Dubrovniku. ... Nakon lošeg iskustva iz slušanja Ašnera, kada su mnogi prikriiveno ili otvoreno opstruirali njegovu istragu, Bu-

daj je sada skrivao cilj svog istraživanja.“

Dakako, cilj se ipak ubrzo otkrio i pokazao svoje otvoreno, nedvojbeno lice. „Ne samo da nije sporno onih sedamstotisu a žrtava iz Jasenovca“, reče javno, „koje osporavaju hrvatski nazivi-povjesni ari, zapravo povijesno retardirani revizionisti istine, nego se ta brojka čak mora i jako povećati.“ Koliko? „Onoliko koliko bude potrebno.“ Kao i inače!

U pomoć su, stoga, pozvani stari i nepatvoreni znalci ustaških zločina: Ivan Fumić i Zvonko Ivanković Vonta. Stjepan Mesić se nije uključivao u rad Margelovog instituta, ne samo radi toga što nije bilo dovoljno stolica, ne fotelja nego baš stolica, kamo bi se sjelo u reprezentativnim prostorijama toga uglednog instituta, nego prvenstveno zato, jer bio je zauzet slušanjem Perkovića. Josipa eto vuku u München, a Sašu bi u Wien. Naravno, ne u konobu na vino, jer toga u Beču nema, nego u cafe-bar „Prilokotu“.

Nakon Ive Rojnice i Milivoja Ašnera na red je došao treći, onaj Perković kojega nimalo ne ganja naciti ko podzemlje i nadzemlje u Europi i svijetu, nego mu dopušta i dalje pjevati, pa ga čak hoće i ugostiti kod svog neoführera Jörga Haidera, dotično: Marko Perković Thompson.

Najprije su, prvenstveno zahvaljujući i općenito fenomenalnom sjećanju i urojenom smislu za kamuflažu Ivana Fumića, razotkrili dugo skrivanu injenicu, od velika povijesna značaja, dostojnu znanstvenih pregrupa prof. dr. sc. Ive Goldsteina. Nije Marko Perković Thompson nikakav mladac kakvim se običava prikazati, no je zapravo vršnjak upravo Milivoja Ašnera i Ive Rojnice. Kozmetičke operacije obavljenje u tajnom, za tu svrhu posebno izgrađenom bunkeru-kirurškoj dvorani u Jasenovcu, ispod korita rijeke Save, omogućile su Marku Perkoviću u Thompsonu da se prikazuje mladolikim i da nitko nije u stanju prepoznati ga dok pjeva,

kako navodi www.index.hr, „jednu od najljepših hrvatskih domoljubnih pjesama 'Jasenovac i Gradiška Stara', koja u svojoj biti zapravo slavi sport, hrvatski turizam i Stipu Mesu“.

Naime, Ivan Fumi, uz pomoć svenaznog Josipa Kopina – Vazduha, ubacio se na funkciju kućnog vrtlara Dinka Šakića, dok je taj upravljao Ustaškim koncentracijskim logorom Jasenovac, a što mu kao starom kadroviku i vjerno u eniku Josipa-Jože Manolića nije bilo niti teško, te je bez imalo poteškoća mogao nazoviti predmetnom kirurškom zahvatom, i to futurističkom pojavom iskazu, kojega su rezultati vidljivi tek u dalekoj budućnosti, osobno nad paveli evcem kodnog imena Marko Perković Thompson. „Svatko, tko se imalo bolje zagleda u Marka Perkovića Thompsona, vidjet će njegov pogureni stas, olinjalo lice i žmigajuće oči“, zaključio je svoju svjedočanstvu ispovijed Ivan Fumi na sjednici Kolegija Margelova instituta, koju je osobno vodio Ephraim Zuroff, a zapisnik ustvrdio Alen Budaj.

Svemu navedenom Zvonko Ivanković Vonta dodao je svoja izvorna zapažanja, ali se i pozvao na bilješke poznatih istinoljubaca Vladimira Bakarića – Mrtvaca, Jakova Blaževića – Crvene niti i Miroslava Krleže – Belog. Ukazao je pritom na poznati metalni zvuk glasa Marka Perkovića Thompsona, osobito u pjesmi Vjetar s Dinare. Lako je uočljiva, već na prvi pogled, neprirodnost onog „are“ u toj pjesmi, a da bilo ljudsko. Zvonko Ivanković Vonta, dapače, zakleo se da se radi o grlenom ugradku u dušnik Marka Perkovića Thompsona, koji pak ugradak u stvari predstavlja glazbeni automat tipa „u-boksa“ i umjesto njega daje

zvuk što se u ovoj pjesmi, iako pjesma nije. Učinjeno je to nešto kasnije od prve operacije, tako da u Jasenovcu, kojoj je naziv i Ivan Fumi, a Zvonko Ivanković Vonta joj je pribivao kao kamuflirani grobar.

Alen Budaj je sve to marljivo zapisao, kao dokaz apsolutne istine, i sastavio izvješće za tajne židovske kadrovice koji će njemu i njegovom šefu omogućiti nevjerojatan, ali izgledan, društveni i financijski uspon. Ona je, međutim, iznenada udario „grom iz vedra neba“. Najbolje je, zbog autentičnosti, u tom smislu citirati „Slobodnu Dalmaciju“ Split od 10. svibnja 2008. godine (str. 6):

„Židovska pitanja: ALEN BUDAJ NIJE OVLAŠTEN ZA IZJAVE – Hrvatski ogranak B'nai B'rith – Gavro Schwarz jedina je udruga na području Hrvatske ovlaštena za iznošenje službenih stajališta međunarodne organizacije B'nai B'rith. Hrvatski ogranak B'nai B'ritha želi upozoriti da udruga 'Margelov institut' nije ovlaštena za istupanje u njegovo ime. Direktor tog instituta je Alen Budaj.“

Šteta, ali uvijek je tako vjerodostojan! I ambiciozan! I ima genialnog šefa!

NIJE UVIJEK LOŠE ZNATI ĆIRILICU (2. dio)

Draško Osterman, Zadar

Zanimljiv je tako i postanak toponima Srbski klanac.

„Klancu koji veže Dalmaciju preko gornje doline Zrmanje s dolinom Une, 1920. je promijenjeno ime iz Popinskog klanca, kako se je do tada zvao, odnosno do raspada K und K monarhije, u Srbski klanac, s političkom konotacijom imena koje se tako održalo do danas.

(vidi Frass: Cjelovita topografija karlovačke vojne krajine, 'tu je gradina zvana Kunovac god. 1790. bilo je nedaleko odavde logorovanje u Popinskom klanacu'.)

Srbski klanac ili Popinski klanac?

Rije Popina na latinskom znači kuhinja (vidi riječ nik Faust Vrančić: Dictionarium quinque linguarum). Preko Popine vodio je rimski put od Siska dolinom Une, za Sisak od Salone, a ujedno je vezan na put Salona – Trsat tako da je poslije uspona ili prije silaska u dolinu

Zrmanje bio još u rimsko doba običaj po astiti se janjetinom na Popini, jer tu je rasla trava rmanj. Tada vlaški, kasnije lički i dalmatinski stožari, koji su sa uvali ovaj toponim, imali su ovdje od proljeća a do jeseni dobru ispašu.

Od tuda je i voda Rmanja dobila ime Zrmanja, a vrh Popinšćak koji je bio izdaleka vidljiv i označavao Popinu sada se zove Poštak.“

Popinski ili srbski klanac

PROCTER & GAMBLE TESTIRA NA ŽIVOTINJAMA

Luka Oman, Prijatelji životinja

Prijatelji životinja obilježavaju Svjetski dan bojkota Proctera & Gamblea, pozivaju građane da ne kupuju proizvode koji su testirani na životinjama.

Usprkos postojanju brojnih alternativnih metoda kojima je do sada već 8.000 kozmetičkih sastojaka testirano i pušteno u prodaju kao bezopasno za ljudsko zdravlje, tvrtka Procter & Gamble (P&G) zbog profita

nastavlja užasna testiranja na životinjama. P&G s više od 250 robnih marki, odgovoran je za smrt tisuća životinja godišnje, žrtava bolnih, zastarjelih i potpuno nepotrebnih pokusa.

P&G priznaje da provodi testove trovanja na životinjama kako bi ispitao kemikalije u svojim brendovima koji uključuju Ariel, Dreft, Lenor, Olay, Max Factor, Fairy, Pantene i Herbal Essen-

ces. Ako stotine drugih tvrtki svoje kozmetičke proizvode i sredstva za isušivanje ne testiraju na životinjama, zašto to onda ne čine i P&G?

Akcije protiv P&G-a u Hrvatskoj održavaju se u Rijeci (15. 5. 2008.) i Zagrebu (17. 5. 2008.).

Slavko GOLDSTEIN

INTERVJU Slavko Goldstein, povjesničar i publicist, govori o drugom, dopunjenom izdanju knjige "1941 - godina koja se vraća"

Tito je bio vođa zavjere šutnije o Bleiburgu

● Postojala je zavjera šutnje, i nema dvojbe da je ona dolazila od Josipa Broza Tita osobno. To potvrđuju i Milevan Đilas u svojim memoarima

Dogovor ustaša sa saveznicima je bio nemoguć

broj 8399, Cijena 6 kuna Izlazi svaki 2 tjedna godištnica Zadar, 01. studenog 2001

MIRKO VIDOVIĆ, poznati hrvatski emigrant, kojeg su komunističke vlasti u Zadru osudile na višegodišnju robiju, ekskluzivno za Narodni List:

UDBA JE UBILA POGREŠNOG ČOVJEKA!

Životna tragedija Zadranina željka Preradovića koji u Italiji čeka red za transplantaciju srca

"Pomozite mome bratu Željku!"

Uhićena tr... kod kojih j... droga i

HRVATSKI ULJUBENI POKRET

Udruga za zaštitu prava građana

HRVATSKI DOMOVINSKI I PUNOKRAJNSKI SAVEZ ZA KONKRETNU LUSTRACIJU
Pete poljanice 7
10000 ZAGREB
091-33.88.431, 01-29.23.756, 01-29.23.757 (fax)
lustracija.hrvatska@gmail.com
Ubr. LO-001/08

Zagreb, na dne 17. svibnja 2008.

GEORGE W. BUSH
President of the United States
The White House
1600 Pennsylvania Avenue NW
Washington, DC 20500
UNITED STATES

Co:
 Santo Padre Benedetto XVI
 VATICAN CITY STATE
 Silvio Berlusconi
 Il Presidente del Consiglio dei Ministri
 Palazzo Chigi, Piazza Colonna 370, 00187 Roma – ITALY
 Mladen Bajić
 DORH, Gajeva 30a, Zagreb-HRVATSKA

Cijenjeni g. predsjedniče,

Beogradske novine „Politika“ objavile su s dne 1. veljače 1951. godine podnesak kojega je prethodnog dana pred Saveznom skupštinom u Beogradu pročitao ondašnji Titov ministar unutrašnjih poslova, Aleksandar Ranković. U tom podnesku možemo pročitati sljedeće podatke:

"Kroz naše zatvore prošlo je, između 1945. i 1951. godine 3,777.776 logoraša, dok smo likvidirali 586.000 narodnih neprijatelja".

Bio je to samo po etak komunisti kog divljanja na području bivše Jugoslavije, koji se nakon toga sustavno nastavio sve do trenutka njena raspada. Sve oči bile su uprte prema Nebu, sve duše bile su usmjerene prema Bogu. Niko se nemoguće i spas.

I taj nevjerojatni spas je došao. Slobodni svijet krozio je i na ovo Zlom do temelja zagađeno područje. Pao je komunizam, nestala je Jugoslavija.

A onda je nastupilo razoranje. Potpuno, neizdrživo. Jugo-komunisti koji operativci bili su spremni. Imali su, izgleda, dovoljno vremena, a novca, moći i bezobzirnosti nikada im nije nedostajalo. Lako su prekoračili ili izpropaloga sustava u novo doba. Sva je politika, gospodarska i sudska vlast ostala u njihovim rukama. Počeli su novi progoni na, vanjštinom poljepšani, ali u biti ni u čemu promijenjeni, stari oprobani boljševi koji na in.

Naravno, sada ve mislimo na Republiku Hrvatsku. Komunisti ki jurišnici i njihovi pozadinski usmjeratelji najprije su se strana ki rasporedili (HDZ, SDP), da bi onda preuzeli u svoje ruke Hrvatski sabor, Vladu RH i funkciju predsjednika Republike. Odatle su u vrstili svoje položaje u Državnom odvjetništvu i sudstvu, kao i na svim drugim pozicijama s kojih se vlada, kako kažu, „stokom sitnog zuba“. Podešenom i posve nadziranom pretvorbom i privatizacijom poduze a u hrvatskom gospodarstvu osigurali su si sva potrebna financijska i materijalna sredstva.

Tko su oni, tko im je na vrhu, koje su glavne poluge te zlo udne izrasline u društvenom i gospodarskom životu Republike Hrvatske?

Na elu je, sada ve okrnjen, Tajni politbiro, kojega su od po etka, koliko je to pu anstvu poznato, prema publiciranoj izjavi prof. dr. Sime odana, predvodnici bili Dr. Franjo Tu man, Ivica Ra an, Josip Manoli , Josip Boljkovac i dr. sc. Dušan Bilandži . Gospodarski dio toga neokomunisti kog projekta, prema svjedo enju Marijana Majstorovi a, glavnog urednika asopisa „Fokus“ iz Zagreba, vodili su pripadnici „Skupine Hennessy“, doti no dr. sc. Franjo Greguri , Ante Todorj , dr. sc. Mladen Vedriš, dr. sc. Marko Škreb, Ante i in Šain, Miroslav Kutle, Davor Štern, Željko ovi , Ivica Mudrini i Zlatko Mateša. Za logisti ko osiguranje te, još u punom komunizmu definirane i projektirane zlo ina ke nakane, zaduženo je Državno odvjetništvo, tj. tužiteljstvo Republike Hrvatske, kojemu je sada na elu opskurni Mladen Baji .

Sve su to oprobani i kooptirani kadrovi Saveza komunista (preimenovane Komunisti ke partije).

Od lustracije ništa, unato aktualnom svesvjetskom raspoloženju i europskim deklaracijama. Svaki „vapiju i glas iz pustinje“ do ekan je „na nož“, koji u najblažem obliku završava u Psihijatrijskoj bolnici Vrap e u Zagrebu. Realno, a iskustveno, gledaju i nije mogu nikakav pravni utok.

Uvaženi g. predsjedni e,

Smatramo i osje amo da je bilo dosta jugo-komunisti kog terora. Moramo traženje rješenja toga neljudskog, luciferskog, problema uzeti u svoje ruke. Izvedivi izraz toga našeg htijenja, naših želja i nadanja je po etak rada ovog našeg Hrvatskoga domovinskog i pu kog saveza za konkretnu lustraciju.

Savjetujte nas, pomozite nam!

Ostajemo, vjeruju i u Vas i u Vašu tradicijsku potporu slobodi,

Sa štovanjem Vaš odani

dr. sc. Tomislav Dragun
predsjednik – lustracijski tužitelj

HRVATSKI ULJUDBENI POKRET

Udruga za zaštitu prava građana

HRVATSKI DOMOVINSKI I PUNOKRAJNSKI SAVEZ ZA KONKRETNU LUSTRACIJU
 Pete poljanice 7
 10000 ZAGREB
 091-33.88.431, 01-29.23.756, 01-29.23.757 (fax)
 lustracija.hrvatska@gmail.com
 Ubr. LO-001/08

Zagreb, na dne 17. svibnja 2008.

POZIV

na opću i konkretnu lustraciju hrvatskoga društva

Građani i građanke Republike Hrvatske, Hrvati i Hrvatice,

Nakon 45-togodišnjeg jugo-komunističkog mraka bez izlaza, okoštale strahovlasti i mučnog terora ponovo smo prevareni i opet se nalazimo u komunističkom ropstvu. Sva je zakonodavna, izvršna i sudska vlast u njihovim rukama. Sva su financijska i materijalna sredstva pod njihovim potpunim nadzorom. Sva javna glasila moraju puhati „u njihov rog“. Sva naobrazba i uljudba podinjene su njihovim prohtjevima i ciljevima.

Dosta je toga.

Vrijeme je za lustraciju komunističkih vođa i njihovih kancerogeno po cijelom hrvatskom društvu raspoređenih odanih poslušnika.

Naše geslo glasi:

PRONAŠTI – PRIOPRIJETI – PROVESTI

Pridružite nam se u ovoj nadasve važnoj društvenoj zadaći. Vaše prijedloge, otkrića i potporu možete slati, javljati i davati neprekidno na e-mail lustracija.hrvatska@gmail.com.

Provedimo zajedno hrvatsku lustraciju.
 Bit će nam svima bolje, živjet ćemo slobodnije i dostojanstvenije.

dr. sc. Tomislav Dragun
 predsjednik – lustracijski tužitelj

HRVATSKI ULJUDBENI POKRET

Udruga za zaštitu prava građana

HRVATSKI DOMOVINSKI I PUŠKI SAVEZ ZA KONKRETNU LUSTRACIJU
Pete poljanice 7
10000 ZAGREB
091-33.88.431, 01-29.23.756, 01-29.23.757 (fax)
lustracija.hrvatska@gmail.com
Ubr. LO-001/08

Zagreb, na dne 17. svibnja 2008.

**IME, PREZIME
ADRESA**

Predmet:

Lustracijska provjera.-

Cijenjeni gospodine,

Dobili smo obavijest da Vas treba lustrirati.

Međutim, smatramo da Vam, prije nego li to priopćimo puškom anstvu, trebamo pružiti priliku za opravdati se.

Svoju izjavu možete, uz prethodnu najavu, dati i zapisnički u našem operativnom uredu u Zagrebu, četvrte poljanice br. 8, i to petkom od 15 do 20 sati.

Sa šovanjem

dr. sc. Tomislav Dragun
predsjednik - lustracijski tužitelj

STJEPAN MESIĆ I HRVATSKI JEZIK

Dragutin Vardaj, Belgija

Velecijenjeni gospodine Dragun!

U Vašem Glasniku br. 10 na str. 2 g. prof. Goran Juriši to no navodi da je tadašnji drug Stipe Mesi koristivši svoj položaj u tadašnjem komunisti kom poretku (danas opravdano prozvanim totalitarnim i zlo in kim), tražio kažnjavanje potpisatelja Deklaracije o hrvatskom jeziku iz 1967. godine.

Dne 4. velja e 2001. g. pismeno sam pitao Stipu Mesi a, kojim jezikom on uop e govori?

Pogledajte presliku mog pisma koja se nalazi u pravitku, zajedno s preslikom lanka navedene Mesi eve izjave, iz Vjesnika od dne 31. travnja 1967. g. objavljene je u rublici "Spomenar" u Hrvatskom Slovu dne 21. sije nja 2000. g. i od onda skinuta s internet stranica, što ja smatram cenzurom!

Pa neka drug Stipe – gospodin Stjepan Mesi zna, da internet ipak ne emu služi, te da je "mandat" totalitarnom zlo in kom komunisti kom poretku ve prosao, i to sigurno ve padom Berlinskog zida, na ijim je repovima Mesi još, ak i uspio, natjerati jugovojsku na Hrvate.

Kritika i javne rasprave, te građanska odgovornost, važni su inbenici demokracije.

....dok mu živo srce bije!

MUČENIŠTVO HRVATSKE NACIJE

Akademik **Mirko Vidovi** , Pariz

Tvrdnja da se ljudska povijest svodi na odnose vo a i njihovih i me usobnih poraza ili pobjeda bila bi danas i - priznanje da u sebi nismo nadvladali strah koji proizvodi ropski mentalitet i nakon pobjede naroda u Domovinskom ratu.

Je li došlo vrijeme da se, na ra un osvaja a svedu velike ljudske nesre e u povijesnoj zbilji - daleko od sjaja koji perverzno zasjenjuje povijesnu istinu na onom mozaiku koji prikazuje Aleksandra i Darija u ratnom zamahu, mozaika na enog pod lavom Vezuva u Pompejima?

Da li su narodi stvoreni za to da se lu aci s njima kockaju na šahovskoj tabli kako bi, na opustošenoj etvorini crno bijelih kockica, samo jedan od kraljeva postao pobjednikom nad vladarom tu e zemlje i time zaslužio trajnu slavu i nakon smrti?

Narodi nisu stvoreni ni za to da bi ih manijaci zloupotrebljavali, poti u i ih da obožavaju vo e a mrze, do želje za uništenjem, one koji ne obožavaju tu inca kao svog gospodara, pa i kad pokazuje svoje manipulatorske sposobnosti posredstvom dresiranih udovista bez savjesti u mass-medijima! Ponosnih na to da su srozali našu pismenost i

kulturu informacija na minus 78 mjesto u svijetu...

Pojedinci koji se u masi svog naroda ne razlikuju od drugih, a koji imaju probu enu savjest koja ih ini sposobnima da razlikuju istinu od laži kao i dobro od zla, djeluju u sklopu sebi sli - nih kao organi za to nu orjentaciju tijela koje održavaju u zdravlju mentalnog sklopa, što ini narod sposobnim da opstane u svim (ne)prilikama. Lu aci strašno mrze normalne ljude i u svom narodu i na strani protivnika. Ljudska glupost nije bolest nego li prokletstvo. Za nju nema lijeka, ali ima paliativ - prosuditi ih to no po zdravu razumu!

HRVATSKI SVJETSKI KONGRES
CROATIAN WORLD CONGRESS MEMBER OF THE UNITED NATIONS
BELGIAN SECTION

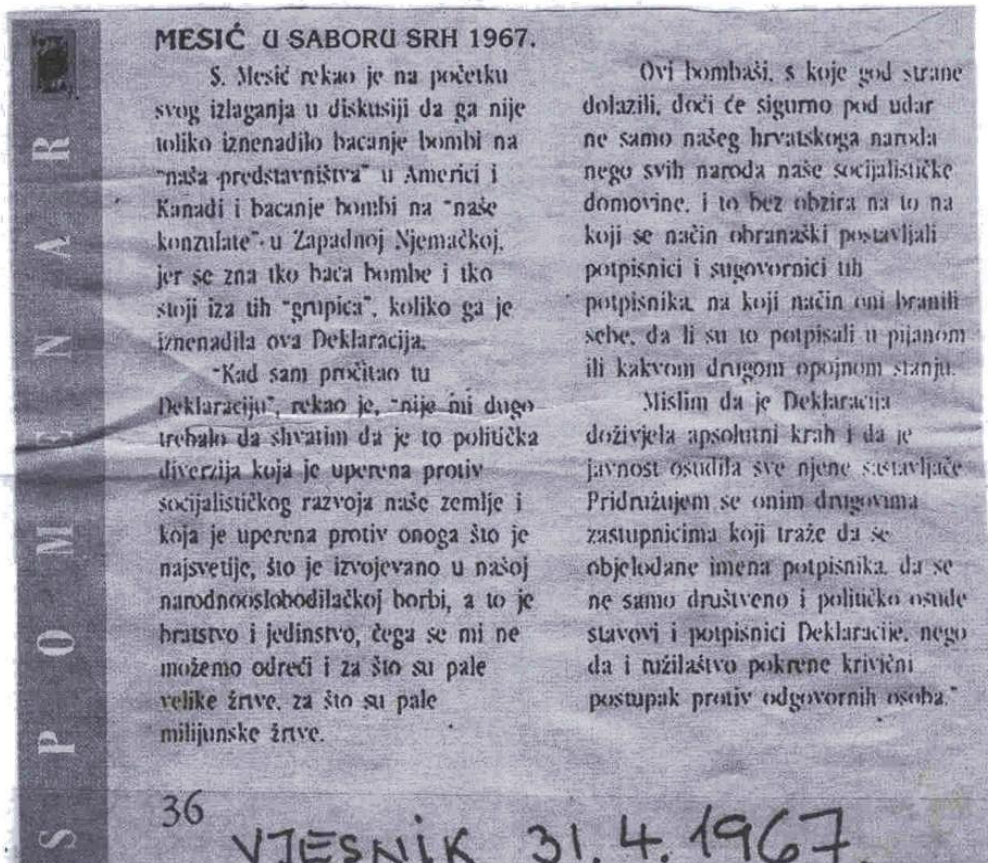
Mandat:

Dopredsjednik, zadužen za promidžbu, kulturu, turizam, i za odnose s Hrv. poslanstvom.

Dragutin Vardaj**Mastellestraat 27****B - 3020 VELTEM****Tel. i fax: + 32 - 16 - 48 98 92****4. veljače 2001. god.****Gospodin Stipe Mesić****Predsjednik Republike Hrvatske****Ured predsjednika****Pantovčak****HR - 10.000 ZAGREB****Gospodine Predsjedniče !****Kojim jezikom vi govorite ?**

Hrvatsko slovo objavilo je 21. 01. 2000. g. doljnje preslikani tekst, koji je navodno bio objavljen u Vjesniku od 31.4.1967.godine. Vrlo je zagonetno što se osim naslova "MESIĆ U SABORU SRH 1967" taj tekst nemože otvoriti u internetu, pa se zato nameću pitanja; da li taj tekst uopće postoji, ili je pak izbrisan ?

Ako tekst ne postoji, onda netko laže, ali ako je izbrisan, onda je to nastavak post-staljinističke diktature, koja nema mjesto u današnjoj HRVATSKOJ DRŽAVI ! ! !

Molim za odgovor.**Dragutin Vardaj****Preslike;****Hrv. slovo, Vjesnik, MVP RH Savjetnica min. za medije, arhiva, javnost.**

Najcrnji dani povijesti hrvatske nacije nastupili su nakon prvog svjetskog rata, kad je Hrvatska nakon toliko stoljeća a ostala i bez relativne državnosti - osuđena da nestane u magli izmišljotina, da umre u prisilnoj šutnji i da se pretopi u neki drugi narod ili da nestane s lica kugle zemaljske, kako su nam to prorokovali prije sto pedeset godina utemeljitelji komunisti ke morbidne religije - Marx i Engels.

No da skupno pamjenje jedne nacije nije isto što i 'nau ni pogled na svijet' koji, kao pošat odnaro enja i rasovje enja, i dalje, kroz sve institucije znanosti i obrazovanja, šire partijski komesari (u novoj 'ilegali'), dokazom je i pojačano bujenje svijesti o sebi u hrvatskom narodu upravo u onim crnim danima velikorspskog ludovanja iz kojeg se je izrodila i munja i oluja, koje su se, poput boomeranga vratile bacajući u ravno u zube.

Radi je bio probu eni glas naroda. Govorio je istinu 's krovova' i za to platio glavom. No, kako to zapisa Fran-Krsto Frankopan dvjestopedeset godina prije Radi a - 'naviek on živi k'i zgine pošteno' - da Radi nije umro mu eni kom smrt u nego li - korumpiran - da je prodao vragu svoju dušu i tako zaslužio da ga se postavi na kormilo Hrvatske, kako bi s tog položaja stalno klevetao svoj narod i širio po svijetu mržnju protiv matrine ruke koja ga hrani, bio bi i on nešto kao Vladimir Bakari .

Hrvatski narod je bio dovoljno svjestan sebe samoga kad je obnovljena iako zavisna Banovina Hrvatska. No, osim Ma eka koji je živio u iluzijama da se i to baš sa Srbijancima, može proći kroz kaos svjetskog rata u stanju 'neutralnosti' na vjetrometini

svjetova i to otkad postoji povijest ratova, hrvatska nacija je imala i vrlo vješte vojne ranarnike koji su znali da 'na ljutu ranu treba staviti ljutu travu' ili - nestati sa svoje šahovnice kao pioni, kako bi tu i kralj odnio pobjedu za svoj raun. No, 'Pragmatična logika', po moralu dragocjenosti života, tvrdi: 'Kad se radi o borbi za ostanak, sve je dopušteno osim samoubojstva'.

Bilo kako bilo, uz Ma eka i Pavla a pojavili su se i Hebrang i Tito - jedni svjesni da sve treba uiniti kako bi nas što više preživjelo u ratu i našlo se na svom tlu u obnovljenoj državi, a drugi spremni da se pod svaku cijenu domognu vlasti, pa makar za to morali žrtvovati svoj narod. Pružena prilika da se dospije i opstane na vlasti se ne ponavlja dva puta, a narod je ionako plasma koja se relativno brzo regenerira - mislili su i oni.

Bore se za vlast i na strani naroda i na strani narodnih neprijatelja, hrvatski 'rasovi', 'bosovi' i 'kosovi, su jedan drugome inili najveće neugodnosti, nastoje i da druge izbace iz igre kako bi uža se dobili što više pristaša, nastajala ili strana.

Paveli je nedugo nakon dolaška na vlast u Zagrebu, polovicom travnja 1941. iz emigracije (kao i Lenjin) poslao Ma eka u Jasenovac da tamo Luburi mogne s njim voditi političke rasprave. Ma ek nije dugo ostao u Jasenovcu i našao se je u toku ostatka rata na svom imanju u Kupincu.

Nakon Ma eka, u Jasenovac je dospio i Andrija Hebrang da i on, poput Ma eka, u 'skloništu Jasenovca' malko pri eka, dok dođe na red za razgovore s Maksom Luburicom. Nakon nekog vremena i Hebrang je -

posredstvom razmjene, pušten na slobodu. Andrija iz šume - Andrija u šumu. Rasovi i kosovi se nisu još i me usobno klali.

No, dok su trajali ti razgovori i pregovori, sve dok o isteku rata nisu odlučili ili Saveznici pak svojim zračenjem, a kasnije i kopnenim snagama potisnuli 'himbene saveznike', Talijane i Njemce, nakon ega je zavladao kaos, ali ne me u vojsma: Ma ek i Paveli su otišli u masivnu izbjeglicu pred neprijateljima Boga i Hrvatske prema - zapadnim Saveznicima.

Hebrang je ve bio zbačen s položaja Generalnog sekretara KPH. ZAVNOH-a je također nestalo, a u jednostaranoj kom Saboru u Zagrebu se je pojavio Vladimir Nazor, a i on ne zadugo, jer je shvatio da je vrag opet odnio šalu i ostao praznih rukuva. Pjesnik 'hrvatskih kraljeva' napisao je 1941 'Odu Poglavniku', a kad je, u ratu s Goranom u amcu preplovio Kupcu, i dospio s kravom u šumu, napisao je i 'Titov naprijed!'. Nedugo nakon drastičnog 'vritnjaka' koji je Staljin dao naivnom kumeku iz Kumrovca, Nazor je napisao onu svoju pokajničku pjesmu: 'Sami smo!' (samo smo. Neka! Sami uvijek bijasmo, ko dub što stoji na proplanku svom).

A narod? Vo eni i zavoeni, narod je ginuo na svi stranama: kako prije rata, tako za vrijeme rata, a osobito nakon rata, naročito kad su mu boljševički fanatici otimali zemlju. Otimaju i se staljinisti kom kolektivizmu seljaci su nemilosrdno proglašavani 'klasnim neprijateljem' masovno hapšeni i odvođeni u smrt. Selo Španovice tada je posve iseljeno, vele da im ni danas nije vraćena njihova imovina.

Ostaci groblja u selu Španovice

Narod je na šahovskoj plohi masovno mrcvaren i ubijan. I prije Bleiburga. I na Bleiburgu i nakon Bleiburga. Rasovi, bosovi i kosovi se i danas razmeću u zaslugama i jedni druge ocrnjuju na razne načine, a narod je u njihovim priama nešto kao žrtva fatalizma, zabranjeno je i prebrajanje civilnih žrtava, zbog čega je uvijek netko drugi kriv. Koliko je bilo žrtava nakon završetka drugog svjetskog rata na našim prostorima? Da bismo to znali, treba od ukupnog zbroja oduzeti manje-više poznate brojke ulogorenih i usmrtenih u drugim 'republikama' Jugoslavije.

Jer: Beogradska 'Politika' je, dne 01.02.1951. objavila podnesak koji je prethodnog dana pred 'Saveznom skupštinom' u Beogradu pročitao ondašnji Titov ministar unutrašnjih poslova, Aleksandar Ranković. U tom podnesku možemo pročitati sljedeće podatke:

"Kroz naše zatvore prošlo je, između 1945 i 1951 3,777.776 logoraša, dok smo likvidirali 586.000 narodnih neprijatelja".

Zašto se te iste brojke i danas prešućuju, osobito u Hrvat-

skoj?! Jedina žrtva na prostorima hrvatskog državnog teritorija u suludom fašističko-boljševičkom vrtlogu - je naša hrvatska nacija. Kolja i ne dopuštaju da se izradi jedan znanstveno valjan uvid u to tko je kad i gdje izmasakriran, a sve žrtve tog vrtloga i dalje idu, ne na ratnika u ratu i kolja a nakon rata, nego li - na samih žrtava. Optužiti žrtve da su same krive za svoj nemili udes to je - jedan od načina javnog manifestiranja satanizma.

Došlo je vrijeme kad su stvari postale povijesno i civilizacijski jasne: iz vrtloga oko drugog svjetskog rata nevine su izišle samo civilne žrtve i razoružana vojska. Makoliko se kolja i dalje grčevito držali pozicija vlasti, na kojima se donose odluke i daju zapovijedi, suluda je njihova nada da će s memorijom živih svjedoka umrijeti i istina o njihovim zločinima. Nema tog rata u prošlosti slobodnih nacija koji nije znanstveno obrađen do u sitne detalje, pak će tako biti i s nastojanjima hrvatske nacije da obnovi svoju državnu nezavisnost. U povijesti će svi oni koji su iole nešto doprinijeli za stvaranje uvjeta za

obnovu hrvatske državne nezavisnosti biti zapamćeni kao dostojanstveni sinovi dostojni svog drevnog kulturnog i državnog naroda! A svi oni koji su djelovali protiv obnove nezavisne hrvatske države ostali će pod sramotnim znakom 'dobrih slugu tu ina i zlih gospodara svojima'.

Ove godine, u povodu komemoracije Bleiburga, Križnog puta i masakra civila u Jasenovcu i nakon drugog svjetskog rata, dogodit će se kao - po etapu procesa odavanja punog dostojanstvenog priznanja žrtvama koje su svojom krvlju omogućile da u nama ojača samosvijest i dužnost da njihova žrtva ne ostane uzaludna. Ovdje i već sada, od sad pa do vijeka - svi čini odavanja po časti žrtvama bit će - proslavljanje izdržljivosti i junaštva do samopožrtvovanja hrvatske nacije!

Nakon što su nas provocirali i ponižavali prikazivanjem svojih filmova tipično staljinističkog agitpropa, morat će dok su još živi podnijeti - iznošenje na vidjelo njihovih istinskih zločina!

ISTRA!

Ante Jadrijevi -Rokov, Pula

ISTARSKE FOJBE NISU BILE PLOD HRVATSKOG NACIONALIZMA, NEGO SU BILE PLOD IDEOLOŠKOG, TITOVOG JUGO-BOLJŠEVIZMA I SOVJETSKOG EKSPANZIONIZMA!

Prije dva tjedna u Italiji se slavio novoustanovljeni praznik „Dan sje anja na žrtve Fojbi“, povodom ega je novi talijanski predsjednik Republike gosp. Giorgio Napolitano (ina e stari talijanski komunist još iz Drugog svjetskog rata), izrekao jednu vrlo jednostranu, nesretnu i teško prihvatljivu izjavu u kojoj je on osobno 'za zlo ine nad Talijanima i 'mu enike u fojbama' okrivio 'slavensku krvolo nu mržnju i bijes', te 'slavenske aneksionisti ke težnje... koje su poprimile zloslutne obrise etni kog iš enja'; (citirao sam Glas Istre, od 12. i 13. velja e 2007., str.5, a prije svega lanak 'Mesi optužuje talijanski državni vrh za rasizam').

Naš predsjednik Mesi sre om nije ostao dužan talijanskom predsjedniku Republike, te je smjesta i bez oklijevanja hrabro odgovorio: 'te izjave, u kojima je nemogu e predvidjeti natruhe otvorenog rasizma, povijesnog revizionizma i politi kog revanšizma, svakako je teško uklopiti u deklariranu želju za unapre i vanje bilateralnih odnosa dviju zemalja';

Bravo gosp. Mesi u! Kona no je netko morao s naše strane lupiti šakom o stol! Što je previše, previše je! Naime, 'slavenska krvolo na mržnja' (koje je bilo s naše strane!) nije bila ništa gora i ništa ve a od iste takve krvolo ne talijanske mržnje 1917. g. na So i i kod

Kobarida, zatim iste takve krvolo ne talijanske mržnje u Trstu i Puli kada su Talijani 1920. g. zapalili slovenski Kulturni dom blizu centra Trsta i Hrvatski narodni dom u centru Pule, te odmah uhapsili i odveli u konfinaciju preko 2.000 hrvatskih u itelja, sve enika, i drugih uglednih Hrvata. A to je bilo ak dvije godine prije dolaska Mussolinija i njegovih fašista na vlast u Rimu!!

Nadalje, 'Slavenske aneksionisti ke težnje'(kojih je itekako bilo s naše strane, ali još više s ruske strane, i to sve do rijeke Tagliamento, pa ak i do rijeke Piave!) nisu bile ništa gore i ništa manje od istih takvih talijanskih aneksionisti kih težnji 1915. g., kada je Italija izdala svoje ratne saveznike Austriju i Njema ku, da bi po tajnom Londonskom sporazumu dobila pravo na aneksiju Trsta, Slovenskog primorja, Istre, nekih hrvatskih otoka i Zadra.

Nadalje, naše 'Etni ko iš enje'; (kojeg je itekako bilo s naše strane!), nije bilo ništa gore i ništa ve e (barem što se ti e naših Talijana) od istog takvog talijanskog etni kog iš enja 1919./ 1920. g., zatim 1926. g., te 1934. g.! I to je trebalo tako re i!

Za to svoje hrabro reagiranje, predsjednik Mesi je dobio nepodijeljenu podršku svih svojih simpatizera, pa ak i velike ve i ne ostalih Hrvata, koji ga ina e ne mogu ni smisliti (uklju uju i i autora ovih redaka). Me utim, i nažalost, naš je predsjednik Mesi ve nakon samo par dana reterirao, odnosno uzmakao, jer se zbog obostranog straha od ve e štete u sve to najhitnije

ubacila obostrana tajna diplomacija. Ukratko, sklopljen je kompromis. Na najvišoj razini je odlučeno da se itav taj problem prepusti nekoj (bivšoj!) zajedni koj komisiji povjesni ara.

Me utim, kompromis je dobar kao mjera protiv ve eg zla, ali nije dobro rješenje za budućnost. Naime, takav isti truli kompromis ve otprije predugo traje, ništa se nije riješilo, osim što Hrvatska neprestano uzmi e pred sve agresivnijom talijanskom politikom, odustaje od svojih legitimnih prava na Jadranu, uzmi e pred sve agresivnijim 'esulima' i njihovim zahtjevima za povratom njima oduzete imovine (konfiskacijama 1945. g., ali još više Agrarnom reformom 1946. g.), pa e nam se isti problem vratiti ve dogodne

kao što nam se vraća a svake godine u veljači, na dan potpisivanja Mirovnog sporazuma s Italijom u Parizu 10. veljače 1947. g., koji je Italiji bio nametnut diktatom od strane koalicije pobjedničkih Saveznika, iji je Jugoslavija bila vrlo cijenjen član. A osim toga, iza toga je stajao vrh, odlučni i nepokolebljivi maršal Jugoslavije Josip Broz Tito!

To su po Italiju vjerojatno neugodne injenice, koje nju već šezdeset godina stalno i neugodno 'žuljaju' i koje bi htjela 'ako ikako može' riješiti ih se što prije. i to najviše na naša ravnina.

A zašto mi ovdje u Istri, Rijeci i Dalmaciji ne bi najprije (i napokon!) sve te stvari riješili na našoj strani? Zar još uvijek moramo čekati da biologija, odnosno gerontologija i gerijatrija to riješe umjesto nas samih? Predlažem da mi sami preuzmemo inicijativu i to na naša ravnina da svake godine, po etkom listopada, u Rijeci, Puli ili Pazinu organiziramo dvodnevni 'okrugli stol' na temu naših tragičnih i brojnih 'fojbi' po Istri i po Grobinštinu. I da na taj naš dvodnevni stol pozovemo ugledne goste iz Italije, primjerice Galliana Fogara i Roberta Spazzalija (ako su njih dvojica još živi?), Giampaola Valdevita iz Trsta, Raoula Pupa, pa čak i opskurnog Marca Pirinu iz Pordenona i jednako opskurnog Arigga Petacca iz Livorna. Šteta što je prije par godina umro i Diego Del Castro, bivši talijanski upravitelj Zone 'A' STT-a, a umro je i naš Julij Beltram (Giulio Beltrame) iz Kopra. No, još nije kasno!

S naše strane predlažem prije svih našeg Talijana Giacoma Scottija iz Rijeke, Vladu Jurića i a iz Rovinja (nekadašnjeg prvog partizanskog političkog komesara) i dr. Darka Dukovskog, ili dr.

Davora Mandića, povjesni are iz Pule. Sa slovenske strane predlažem povjesni arku Nevenku Trohu i mog starog prijatelja dr. Borisa Gombača, koji živi blizu Pise u Italiji. A tu bi dobro došao i moj stari prijatelj, ugledni publicist iz Kopra Milan Gregorić.

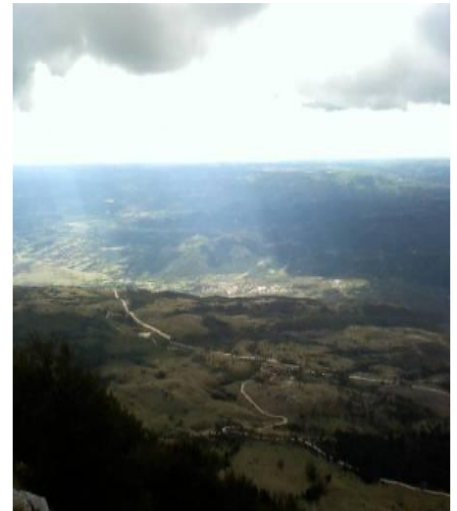
Osobno ne bih imao ništa protiv da tom 'okruglom stolu' prisustvuju i Miho Vali iz Pule i Tomislav Ravnić iz Gajane kod Vodnjana, kao glavni svjedoci (i akteri!) naših 'fojbi', današnji članovi SAB-a Istre. Pa da već jednom prestanu njihove staljinističke laži i cenzure u našim istarskim medijima!

Predlažem također da se prije po etka tog 'okruglog stola' svi skupa poklone na grobu Norme Cossetto, bivše mlade i nesvršene talijanske studentice, u njenom rodnom mjestu Santa Domenica (danas Labinci) kod našeg Kaštelira u Istri. Njeno desetodnevno silovanje i unakaženo tijelo su naši partizani 5. listopada 1943.g. bacili u jamu, odnosno fojbu kod sela Šurani kod Tinjana. Skupa s još 25 Talijana.

Inače, pojam 'fojbi' se već oko 25 godina zlorabi u talijanskim medijima, a u posljednjih deset godina sve se više spominje 'etničko čišćenje', iako je iz naše Istre pobjeglo više Hrvata nego pravih Talijana, pred naježdom barbarskog staljinizma i u takvom okviru shvaćenog divljačnog Titovog komunizma.

Poslužio bih se ovdje s dva citata našeg poznatog novinara, pjesnika, književnika i kulturologa Danijela Načinovića iz Pule: 'Fojbe', deportacije bez povratka i masovne grobnice... crna su poglavlja novije povijesti Istre, događaji na kojima se pitanja

odgovori obično pretvaraju u ježeva klupka... Uza sve ostalo, ovo je jedno od najtamnijih mjesta u povijesti Istre uopće.

U naša ravnina U Italiji života obično preskače (uzeto iz velikog članka: Pola stoljeća a nakon prvih autobusa smrti, od 9. listopada 1993.).

Slični takvih pokušaja da se taj dio naše mračne prošlosti konačno već jednom rasvijetli bilo je u prošlim 13-14 godina više od deset puta, ali su neke cenzorske šikare i koalicije, najviše one mračne snage u Istri i na Pantovaku, bile jače od istine. A istina je da su zločini fojbi bili prije svega pakleno djelo partijskih tvrdolinijaša, zagovornika samo klasne borbe unutar partijskog rukovodstva u Istri (i protivnika borbe za nacionalno oslobođenje), poglavito onih u Odjeljenju zaštite naroda (OZN-a), okupljenih oko Ivana Motike u Pazinu u rujnu i po etkom listopada 1943. g. (citirao sam ovdje članak Dušana Tumpića u 'Istarskom glasu' od 14. ožujka 1998. g. o ubojstvu uglednog hrvatskog 'narodnjaka' Mate Peteha u travnju 1945. g.: Prilikom oslobođenja Žminjca Mate Peteh nije odobravao okrutne postupke prema talijanima, koje su provodili pojedinci u partizanskim redovima).

Dakle, ideologija je donijela svoje ideološke zloine u Istru. Staljinisti ke!

Ustvari (to ja sada i ovdje otvoreno tvrdim!), dolaskom surovih partijskih 'tvrdočinijaša' preko Uke, NOP Istre su rascijepio na dva dijela: 'narodnja ki' na elu s Joakimom Rakovcem, i na staljinisti ki, na elu s Ivanom Motikom i njegovim mladim Skojevcima, naročito iz okolice Barbana, kao glavnim egzekutorima Talijana, Talijanaša i svih onih Hrvata koji se s njihovim metodama nisu slagali.

Ali to nije ni pola ove priete! To u potpunosti potvrđuju mnogi kasniji događaji. Primjerice, već 19. rujna 1943. g. u Pazin dolazi novoosnovani Operativni štab NOV Hrvatske za Istru, s njegovim novim komandantom Sava Vukelićem, koji već sutradan prilikom formiranja Prve istarske brigade "Vladimir Gortan" u Žminju 24. rujna 1943. g. postavlja za njenog komandanta svog li koga Srbina Nikolu Tatalovića, koji je također preko Uke tih dana s njim došao iz Like. A na elu Treće brigade postavlja svog li koga Srbina Srana Uzelca. I on je iz etnički kog dijela Like. Osim toga, a to je ostala najstroža tajna, s njima je došlo i mnogo njihovih boraca, a u tom štabu je bilo i ruskih instruktora!! Upravo tada su pošli najveći i pokolji nad Talijanima, ali i nad Hrvatima. Primjer ubojstva Norme Cossetto, od 25. rujna do 5. listopada 1943. g., to najbolje potvrđuje! Stoga, da parafraziram grčkog pjesnika Kavafisa:

'Barbari su došli i pošli donositi svoje barbarske zakone!'

Tu leži glavni ključ tragedije zloina fojbi u Istri! I to ne samo u Istri, nego isto tako i u Rijeci i u Dalmaciji. Tu je čak i Ivan

Motika izgubio uzde iz svojih ruku! On je sveden tek na ulogu jednog beznačajnog oficira pri Operativnom štabu Save Vukelića (pročitajte to na str. 335. knjige Ljube Drndića 'Oružje i sloboda Istre', zajednički izdanje Školske knjige i Glasa Istre, 1978. g.).

Ljubo Drndić se nije usudio reći ništa više o tome (kao uostalom ni Dušan Dimini u svojoj knjižici 'Istra u partizanskom notesu' iz 1986. g.), nego je samo lukavo ostavio mali trag na kraju str. 337. i na početku str. 338., ovim dvjema svojim najznačajnijim rečenicama:

'U ocjenama do tada ostvarenih dometa NOP-a Istre i pri utvrđivanju narednih zadataka i na njihove realizacije pojavile su se izmeću Jakova Blaževića i članova partijskog rukovodstva Istre razlike, koje se i u savanim izvještajima tog perioda mogu jasno sagledati. Dalja i svestranija obrada oslobođenike borbe naroda Istre sigurno će o njima dati i meritorna mišljenja!'

Dakle, da parafraziram: najveći su robovi bili oni koji su bili zatvoreni u sebe! A svi mi ostali bili smo robovi jedne prešućene, zabranjene i iskrivljene povijesti. Ostalo nam je dobro skrivenom tajnom što su u tom Operativnom štabu Save Vukelića radili oni ruski instruktori,

iza kojih su ostale masovne grobnice i brojna polja smrti. Ostalo je nejasno što je u tom štabu radio jedan partizanski razbojnik Dimitrije Vojvodić - Zeko? Onaj koji se na kraju rata ponovo pojavio u Istri, kao na elu štaba 11. (istarskog?) KORPUSA, a kasnije kao Titov general-pukovnik!

Evo sada odgovora i na to pitanje.

I u Istri se ponovio sindrom Prve dalmatinske udarne brigade. Evo o emu se radi: na elu Prve Dalmatinske udarne brigade je Vrhovni štab NOVJ postavio desetak Crnogoraca, koji se prethodnih dana u rujnu 1942. g. nisu sa svojom četvrtom crnogorskom brigadom pojavili (dezertirali su!) u zajedničkom napadu protiv ustaša na planini Krug iznad Livna. Upravo zbog toga je Livno ponovo palo u ruke ustaša, a Vrhovni štab NOVJ usprkos tome postavlja na elu Prve dalmatinske brigade Crnogoraca Peru etkovića, te još i Gligu Mandića, Vladu Šekića, Mirka Novovića, Obrena Ivkovića, Ristu Lekića, Dimitrija Vojvodića - Zeku, Novaka Kneževića, Petra Radevića... Dakle, Dalmatinci su bili dobri samo kao hrabri borci, ali su samo Crnogorci bili dobri kao komandanti i politički komesari!

Dakako, Dalmatinci su se odmah pobunili protiv jedne takve nepravde i došlo je do velike gužve. Komunističke povijesne knjige na tom mjestu znakovito šute, naglo zamuknu, pokušavaju i podvaliti svoje poznate magluštine. No istina je poslije etrdesetak godina ipak izbilavani: U Livnu je 6. ili 8. listopada 1942. g. Dimitrije Vojvodić zvan Zeko strijeljao jednog dalmatinskog partizana, valjda kolovođu te pobune, koji se zvao Roko Jadrijević!

Tu se najbolje vidi taj Titov, ilasov, Kardeljev i Rankovi ev ruski barbarogenij: strijeljaju vam oca u Livnu, u jesen 1942. g., a onda njegovoj etvorici malih sinova dadu partizansku 'Spomenicu 1941. g.' zbog 'juna ke pogibije' njihovog oca na Sutjesci, u ljeto 1943. g., dakle devet mjeseci kasnije!

Dakle, u dlaku isto kao i u 'Grob-nici za Borisa Davidovi a' nena-dmašnog pisca Danila Kiša!

Sli no je bilo i u Istri. Istarski partizani su bili dobri samo kao borci, ali nikako i kao glavni komandanti i glavni komesari. Dobar izgovor zlata vrijedi! Tako je Istra, ujedno, i oslobo ena od strane partizana Narodnog Fron-ta, ali u isti mah i okupirana od strane srpskih staljinista, što iz etni kih krajeva Like, što iz Crne Gore, što iz Beograda i Srbije! A oni su ubrzo smijenili sve glavne istarske vo e autohtonog istarskog partizan-skog pokreta.

'Crveni teror' u Istri je nastavljen i poslije rata. Maknut je Mate Kršul, ratni sekretar Oblasnog komiteta. Nakratko je na njego-vo mjesto postavljen Jurica Knez (oba su kasnije završila na Golom otoku), da bi onda bio postavljen Srbini Tode uruvija iz Knina, a umjesto Ivana Mo-tike je postavljen Maks Glažar, šef Ozne iz Rijeke. Nakon do-laska Tode uruvije smijenjeni su svi najistaknutiji partizanski rukovodioci Istre:

Anton Cerovac, predsjednik Oblasnog NOO Istre, bra a Ante i Ljubo Drndi, Silvije Marenj -Lovro i drugi, a na kraju i Dušan Dimini, koji je bio duša pokreta i organizator nove narodne vlasti u Istri (vidi: Berto rnja, 'Zbogom drugovi', izdanje Matice Hrvatske, Rijeka 1992. g., str. 142.-145.). Na Golom

otoku su završili još i mladi doktor iro Raner, bivši ustani-ki komandant Pazina, te parti-zan i književnik Zvane rnja, te brojni talijanski partizani Istre.

Vratimo se sada opet u jesen 1943. g., nakon kapitulacije Ita-lije 8. rujna 1943. g. Dan kasnije je, 9. rujna 1943. g. u Istri buk-nuo op enarodni ustanak protiv talijanskog fašizma, a 13. rujna je Narodno Oslobo dila ki odbor za Istru donio povijesni Proglas narodu Istre... 'da je Istra hrvatska zemlja i da e hrvatska ostati!... Istra se priklju uje ma-tici zemlji i proglašava ujedi-njenje s ostalom našom hrvat-skom bra om ... ŽIVJELA HRVATSKA ISTRA! ŽIVJELA JUNA KA NARODNO OSLO-BODILA KA VOJSKA! ŽIVIO ZAVNOH! ŽIVJELA CRVENA ARMIJA! ŽIVJELE SAVEZNI -KE ARMIJE!

Nepobitna je povijesna injenica da se taj i takav proglas nije svidio nekima 'Tamo Daleko'! Stoga je od 'tamo daleko' brzo stigla naredba da se taj 'Proglas narodu Istre' malko preina i, odnosno preuredi, i to na na in da se u njega doda i ime 'Jugoslavija'. Taj je zadatak pov- jeren nezdravom slabi u Vladi-miru Bakari u, koji je hitno saz- vao zasjedanje ZAVNOH-a u Oto cu 20. rujna 1943. g. Done- šena je Odluka kojom se Istra priklju uje Hrvatskoj, a preko nje Jugoslaviji. Bakari je od- mah uputio u Istru svog izasla- nika Jakova Blaževi a, lana CK KP Hrvatske, sa zadatkom da istarske partizanske rukovo- dioce upozna s novim stanjem stvari. No istarski partizani se nisu složili s njim...

No, ni to onima 'Tamo daleko' nije bilo dovoljno dobro, pa su preko toga donijeli svoju Odluku na Drugom zasjedanju Avnoja,

29. novembra 1943. g. u Jajcu (kada je ruska Crvena Armija slomila ki mu Hitlerovom Wehr- machtu i kada je ve bilo jasno da Nijemci gube rat. Tada su se oni 'Tamo daleko' do kraja osilili i pokazali svoje pravo lice).

Ukratko, Istra je bila priklju ena, odnosno anektirana Jugoslaviji, a ne Hrvatskoj!

Slijede i val zlo ina fojbi e se stoga prvenstveno obrušiti na Hrvate 'Narodnjake', kao ideolo- ške protivnike Tita i njegovog staljinizma!

Po ela je nesmiljena borba za budu u vlast u Istri, u kojoj su pogažena sva 'sveta' na ela komunisti ke Revolucije. Tako je ubijen vo a istarskog ustan- ka Joakim Rakovac, ubijen je Mate Peteh, ubijeno je više sve- enika i mnogo drugih uglednih Hrvata 'Narodnjaka'. Najmra - nije poglavlje povijesti Istre se po elo krvavo ispisivati.

Nakon što je po etkom 1945. g. Deveta dalmatinska (oto na) bri- gada izvršila desant kod Plo- mina i u jednom naletu, skupa s nekoliko istarskih partizanskih odreda, oslobodila skoro itavu Istru, u Istru prističe i 11. istar- ski KORPUS (13., 35. i 43. DIVIZIJA s 87 posto Hrvata i samo 10 posto Srba), s koman- dantom KORPUSA Dušanom Vlaisavljevi em, politi kim komesarom urom Mati em, na- elnikom štaba Dimitrijem Vojvo- di em-Zekom, šefom OZNE Brankom Mati em, novim ko- mandantom Mi unom Šaki em, komandantom 13. primorsko- Goranske divizije Jovom Lon a- ri em i njegovim zamjenikom Mi om Zrni em, komandantom 43. istarske divizije Savom Vu- keli em i mnogim drugima.

I samo jednim Hrvatom, Mirkom Lencem, kao politi kim kome-

sarom 35. divizije (li ke).

S tim korpusom u Istru dolaze i brojni tajni agenti 'Ba uške', odnosno 'Hazajina', 'Gazde' poslani od Staljina! Stiže i Srbin Tode uruvija iz Knina, suborac mog ubijenog oca Roka Jadrijevića, iz Prve Dalmatinske brigade.

Tode uruvija postaje pravi Šef Istre i po njemu sve one ve gore opisane istke istarskih partizanskih vođa, kojima je put na Goli

otok ve osiguran. Nova okupacija Istre je po elu.

'Crveni teror' je zavladao našom Istri. Po njemu i etni košenje (pročitati roman 'Materada' našeg Fulvia Tomizze!). Primjerice, na ondašnjem pulskom kupalištu Vargarola Titovi su udbaši tijekom ljetnje noći podmetnuli jednu veliku avionsku bombu, koja je 18. kolovoza 1946. g. eksplodirala i ubila preko stotinu ljudi. Bio je to dio paklenog plana da se pulske i

istarske Talijane zastraši 'crvenim terorom', koji je bjesnio cijelom Istri, te da ih natjera na egzodus (što se uskoro i dogodilo!).

* Ante Jadrijević - Rokov, iz Glavica kod Sinja, danas živi u Istri, Brtonigla. Tekst je napisan 25. veljače 2007.

GVOZDANSKO

Borna

U krvavom 16. stoljeću u gotovo neprekidnim ratovima s Turcima Hrvatska se borila za goli opstanak. Brojnim poznatim i nepoznatim junaštvima i herojskim djelima "ostaci ostataka nekadašnjeg slavnog Hrvatskoga kraljevstva" ipak su spašeni od silovitih napada Osmanlija

Gvozdansko

Iz tih vremena u hrvatskome je narodu ostala u povijesnom pamćenju turska opsada Sigeta 1566. i herojska smrt posljednjih preostalih branitelja na elu s Nikolom Šubićem Zrinskim. No, manje je poznato da je još jedna utvrda u Hrvatskoj doživ-

jela sličinu sudbinu, ali nažalost nije dobila zasluženom mjesto u hrvatskoj vojnoj i ratnoj prošlosti. U svjetskoj ratnoj povijesti imena židovske utvrde Masade, portugalskog Alkazara ili pak teksoškog Alamoja široko su poznati sinonim najveće vojne hrabrosti, svjesnog žrtvovanja za domovinu i junačkog otpora do posljednjeg ovjeka.

Njihovo junaštvo mnogo je puta opisano i isticano pa je tako poznato i kod nas. Ipak, tragičan je paradoks da je u našoj povijesti ostao nepoznat isti takav primjer hrvatskog junaštva, kada je 13. siječnja 1578. do posljednjega ovjeka

izginula posada tvrđave Gvozdansko koju su opsjeli znatno brojniji turski napadači i bosanskog sandžaka Ferhad-bega.

Današnje selo Gvozdansko nalazi se u dolini potoka Žirovca, na cesti koja vodi od Gline do Bosanskog Novog, dvadesetak kilometara od Dvora na Uni. Poviše sela na strmom brijegu još i danas strše ruševine gradine Gvozdansko, koja je prema jednom spisu iz 1488. pripadala plemi koju obitelji Zrinski. Tu su se nalazili bogati rudnici željeza, a Zrinski su ovdje imali i vlastitu kovnicu novca. Poznati su novci Nikole Šubića Zrinskog, koji su kovani u Gvozdanskom. U tvrđavi je uvijek bila jaka vojna posada jer je u to doba Gvozdansko bila jedna od važnih utvrda kao dio hrvatskog obrambenog sustava kojemu je i sam papa podario naslov predzidne kršćanstva - Antemurale Christianitatis.

Turci su u nekoliko navrata pokušali osvojiti utvrdu Gvozdansko, ali se svaki put njezina posada hrabro branila dok joj u pomoć ne bi pritekla banska vojska. Gvozdansko je postalo

ugroženo kada je godine 1556. pala utvrda Novigrad (današnji Dvor na Uni) na utoku potoka Žirovca u rijeku Unu. Naime, dolinom Žirovnice je vodio stari vojni put na zapad koji je sada bio nebranjen i otvoren za turske provalne vojske. Ubrzo se i samo Gvozdansko našlo na udaru. Ve 1561. godine zloglasni poturica Malko -beg u dva je navrata opsjeo utvrdu, no oba je puta napada odbijen. Malko eve pokušaje nastavio je Ferhad-beg Sokolovi tako er u dva navrata 1574. i 1576. godine. Svaki put posada Gvozdanskog u dramati nim je okolnostima odbijala napade i uspjela zadržati utvrdu. Ferhad-paša Sokolovi bio je rodom iz Bosne i esto je pustošio po Dalmaciji. Godine 1577. postao je bosanski sandžakbeg pa je sve više napadao i druge dijelove Hrvatske, a iste godine krenuo je na veliki vojni pohod koji je za cilj imao zauzimanje Gvozdanskog i okolnih utvrda.

Ferhad-paša Sokolovi

Opsada Gvozdanskog od 3. listopada 1577. do 13. sije nja 1578.

Opsada koja je po ela u jesen 1577. protekla se u zimu 1578. bila je mnogo bolje i temeljitije pripremljena. Ve tijekom ljeta turska je vojska sagradila most preko rijeke Une kod Novigrada preko kojega je prešla velika komora i sedam velikih topova za rušenje tvr avskih bedema. Ferhad-beg je na ovaj vojni pohod poveo vojsku od oko 10 000 vojnika. Sama opsada Gvozdanskog po ela je 3. listopada 1577., a zapovijedao joj je Ferhad-begov kapidžibaša. Nakon što je blokirao sve smjerove kojima je mogla sti i pomo opkoljenom Gvozdanskom Ferhad-beg je krenuo postupno osvajati okolna uporišta. Prvi je pao Zrin 20. listopada iste godine, a zahvaljuju i topništvu potom je osvojio i ostale još neosvojene hrvatske utvrde: Kladušu, Pe igrad, Podzvizd, Ostrožac i Drežnik. Tek tada se okrenuo i vratio prema Gvozdanskom kojeg je branila posada od oko tri stotine branitelja, najve im dijelom rudara iz podgra a Jame, te nešto haramija, stalnih tvr avskih stražara i kranjskih puškara. Obranom su zapovijedala ak etiri hrabra kapetana: Damjan Doktorovi , Juraj Gvozdanovi , Nikola Ožegovi i Andrija Stipši .

Nakon gotovo tri mjeseca blokade, potkraj prosinca Ferhad-beg je sa svojom vojskom došao pod Gvozdansko u kojem je posada ostala bez hrane i ogrjeva. Naime, sezona ratovanja u to vrijeme obi no je po njala u prolje e kada je narasla trava za konje i vu nu stoku, a završavala bi s dolaskom zime kada više nije bilo hrane za životinje i tada bi se vojske povla ile u zimovnike do sljedeega prolje a. Ferhad-beg je neuobi ajeno, u želji da kona no osvoji hrvatske utvrde koje su mu spre avale dublje prodo-

re, produžio sezonu ratovanja, pa se blokirani branitelji nisu uspjeli pripremiti za nadolaze u zimu.

Janji ar

Ve do tada posada je unato svim teško ama odbijala sve ponude da se preda, a jednako tako otklonila je i ponudu samog Ferhad-bega koju im je uputio na Boži 25. prosinca 1577. kada se oko grada utaborio najve i dio, netom pristigle, turske vojske. Tada su Turci topovima po eli tu i tvr avu. Topni kom vatrom znatno prorije ena posada, ve potpuno izglednjela i dalje je odbijala turske ultimatumе, a postupno je jednog po jednog pojela i pseuvare. Kada je 9. sije nja 1578. posada ostala sasvim bez hrane, jer su Turci strijelama ubacili otrovano meso i njime otrovali posljednja dva psa Ferhad-beg je posljednji put pozvao posadu na predaju. Kao i ranije i ova je ponuda odbijena. Tada je bijesni Ferhad-beg s 10 000 Turaka u sljede a tri dana organizirao tri velika juriša kojima je pokušao zauzeti

Gvozdansko, no neuspješno. Sve juriše posada Gvozdanskog izmu ena gla u i hladnom odbila je o ajni kim i nadljudskim naporima. Nakon tri dana žestokih borbi na životu je ostalo još samo tridesetak branitelja, koji su bili prakti ki bez streljiva.

Turske age

Kada su Turci etvrtoga dana 13. sije nja 1578. ujutro, nakon topni ke pripreme, krenuli u juriš sa zidina se nije oglasila ni jedna puška, a ve ranije tijekom no i ugasile su se sve vatre u gradu. Sumnji avi Turci lagano su se približavali zidinama iš ekuju i svaki as neki pucanj. Kada su pak bez ikakva otpora provalili vrata tvr ave bili su zate eni strašnim prizorom. U gradu punom ruševina našli su samo mrtva tijela. Svi

branitelji ležali su na svojim položajima smrznuti i mrtvi, a u gradu nije bilo ni hrane, ni vode, ni streljiva, ni ogrjeva. Ovim prizorom bio je potresen i sam Ferhad-beg kojega je zadivila hrabrost posade koja je radije izginula, nego se predala. Poštuju i njihovo junaštvo zapovjedio je da se dovede katoli ki sve enik kako bi ih se pokopalo po krš anskom obredu.

Još iste godine krš anska vojska je oslobodila Gvozdansko, Zrin, Novigrad i ostale utvrde zapadno od rijeke Une, a Ferhad-bega i njegovu razbijenu vojsku protjerala preko Une. No, na nesre u te uspjehe je ubrzo obezvrijedila epidemija kolere zbog ega je došlo do rasula u kršanskim redovima i novog upada Ferhad-bega i njegove vojske u Pounje.

Daljnja sudbina Ferhad-bega

Zbog postignutih uspjeha Ferhad-beg je 1583. imenovan prvim bosanskim pašom sa sjedištem u Banjoj Luci. Ondje je dao izgraditi poznatu džamiju, koja je uništena tijekom rata u Bosni i Hercegovini. U svemu mu je pomagao i brat Ali-beg. Njegovu je vojsku kod Ivani Grada potpuno razbio ban Toma Erdödy, a sam je Ali-beg poginuo. Ferhad-beg je pak doživio poraz od krš anske vojske 1584. godine kod Slunja. No, unato tome uskoro je imenovan beglerbegom u Budimu, ali su ga ondje 1589. ubili vlastiti vojnici. Njegovo tijelo je prene-

seno i pokopano u Banjoj Luci.

Odjeci opsade Gvozdanskog

Turski pješak

Herojska obrana utvrde Gvozdanskog urbzo se izgubila u burnoj hrvatskoj prošlosti, ali je ipak ostavila svoj odjek u književnosti. Hrvatski politi ar i književnik Ante Tresi Pavi i , nadahnut djelima fra Andrije Ka i a Mioši a napisao je ep o "najviteškijem i najnevjerojatnijem djelu u povijesti ovje anstva". Nakon tri godine rada, od 1937. do 1940. napisao je najve i hrvatski ep "Gvozdansko" sastavljen od 21.406 rimovanih deseteraca u 24 pjevanja kako bi budio hrvatski narodni ponos. Ipak, ep je objavljen tek šest desetlje a kasnije, 2000. godine. U epu se opširno govori o tragediji branitelja Gvozdanskog, a kroz usta glavnog zapovjednika Damjana Doktorovi a ispričovijedana je hrvatska povijest.

**XIII. MEĐUNARODNI MARKO
POLO FESTIVAL
KORČULA, 17.,18., 19. i 20. srpnja 2008.**

SRPSKA DEMOKRATSKA LIRIKA!?

Niko Mulanovi , Dubrovnik

Damir Kalafati , Samobor

Srbija se danas žestoko protivi potpisu Sporazuma o Stabilizaciji i Pridruživanju s Europskom Unijom (KONKORDATU!?), prijeti se ak i smr u njihovom velikom demokratu, Predsjedniku Borisu Tadi u.

Pro-ruska koalicija na elu koje je osumnji enik za ratni zlo in u hrvatskom selu Antin, TOMA GROBAR-NIKOLI , zamjenik etni kog vojvode, kartografa i haaškog uznika Voje Šešelja, na pravom je putu da preuzme vlast u Srbiji.

Predsjedniku države radikali- etnici spontano kli u: IZDAJA, IZDAJA.....USTAŠA, USTAŠA...!?

Podsjeti me to na ne tako davnu povijest i reakciju 'nebeskog naroda' kada se radilo o potpisu jednog drugog Sporazuma-Konkordata, pa poslušajmo... lijepo je za uti:

Dana 25. srpnja 1935. g. u Rimu je, sli no kao i ovih dana u Bruxelles-u, potpisan Sporazum-Konkordat izme u Svete stolice i Kraljevine Jugoslavije, no on nikada nije stupio na snagu zbog velikosrpske opstrukcije i do ratifikacije u jugoslavenskom parlamentu nikada nije došlo.

A nije ni moglo do i, jer se je SPC-srpska pravoslavna crkva svim „demokratskim“ silama protivila potpisu tog ugovora, koji bi riješio sva pravna pitanja između katoli ke crkve i jugoslavenske države. O tomu najbolje svjedo i ova srbijanska „pjesma“:

KLETVA HILANDARSKE VILE

Bože mili i Bogorodice i Nedeljo sveta carice,

Što se uje, što no jadikuje, širom naše zemlje odjekuje?

Dal je crkva bez glasnijeh zvona?

Dal manastir bez svetih ikona?

Dal glasovi ustalih robova?

Da li kosti iz ladhnih grobova?

Nit je crkva bez glasnijeh zvona, nit

manastir bez svetih ikona,

Nit su glasi ustalih robova, nit su

kosti iz ladhnih grobova,

No se kletva sa svetinja uje,

našom zemljom bolno odjekuje.

Kletvom grmi Hilandarka vila, s Hilandara, Savina oltara,

Vila kune, svetinje potresa, iz sna

budi svece udotvorce,

Besmrtnike, Bogu ugodnike, srpske

crkve slavne zaštitnike,

Pa ovako vila progovara:

Ko je Srbin i srpskoga roda i od srpske krvi i poroda,

Nek glas uje sa svetog oltara,

kako Gospod izdajnike kara.

Rim i papa, jezuitska šapa, sindžir

kuju i podmuklo snuju,

Našu Srpsku crkvu da okuju, u

sindžir i u lance ljute,

Da nam slavu i svetinje spute, da

nas brišu sa zemljina lica,

To Rim traži i papinska stolica.

Još ja ujem da u srpskom rodu,

živih klica sramnih izdajnika,

Što e rodu pljunuti u lice, za

zlatnike papine stolice.

Ko svog glasa za Konkordat dao,

Bog veliki i njegova vila,

Naredio pa se ispunilo:

Usta mu se za vrat okrenula, guba

mu se na dom nastirala,

Obadva mu oka iskopala, dje

kretao nikad ne stizao,

Od šta bežo od tog ne pobego,

naopako noge okrenuo.

Sa psima se oko kosti klaao, iz

pasjega korita lokao,

Oko vrata verige nosio, s verigama

uz kolac skakao.

Pse a sme a njemu hrana bila,
dom mu crna koprena zavila,
Ognjište mu kiša ugasila, krv mu
ku ka, Bože, polokala.
Na pse i se sugrob odmarao,
potkovice konjske obuvao,
Uskrsova jaja ne šarao, a sam
svoja creva parao.

Vrat slomio na Vavedenije, manit
lajo na Voskrsenije,
Srbinovu slavu ne slavio, nit kan-
dila u domu palio.
Bog mu krsnu sve u ugasio.
Bog veliki i njegova sila u njivi mu
seme skamenio,
Kroz vilice jezik proturio.
Kosom strugo studeno kamenje,
srpom žneo nad zmijama trnje,
Užetom se konjskim opasivo a
prosja kim štapom poštapljivo.
Kile vuko do zemljice crne, po ku i
mu zmije zimovale,
Na šljemenu avke drijemovale,
smr alo mu ali ne svitalo,
Plakalo mu, al se ne tješio, jajine
mu hranu donosile,
A veštice sre u odnosile.

Put ne znao ni desno ni levo, nit
ženio, nit se veselio,
Nit za dobro Boga namolio.
Do pasa ga živina kljuvala, a od
pasa guba raznela.

Tu e o i zemljom ga vodile, tu e
noge u prošnju nosile.

Zametao sre u me ljudima kao
pauk mrežu u gorama.
Bog veliki i njegova sila naredio pa
se ispunilo.

Od kamenja koljivo kuvao, u rešet
vodu zavatao.

Pse e meso u pomami jeo, a na
glavi mravinjak nosio.

Umirao, ne mogo umreti, raspado
se, a ne raspao se.

U krlju se tešku pretvorio.

Na kolena glavu odmarao, vetar
kose od njega nosio,
Koru hleba kraj puta prosio, živeh
se muka nanosio,
Grob sam sebi rukama kopao.
Ku om mu se kuknjava orila, u ku i
mu usta ne zborila.

Bog veliki i njegova sila sve mu
ladnim znojem uledio
I u stanac kamen pretvoro
Što rodio to Bog naredio, sve mu
kljasto i slepo bilo,
Bez o iju u vatru padalo.
Sve mu živom vatrom izgorelo.

Što ne mogla vatra izgoreti
To mu mutna voda ponela.

Dom se njegov Bože pretvorio u
gnezdo zmija i škorpija,
U stanište vrana i jejina, u zgarišta
i u pepelišta.

Kukale mu ptice kukavice, a o i mu
pile pijavice.

Od njega se kotili gubavci, od ku e
mu ostali ugarci,

Amin, Bože i Bogorodice i Nedeljo
sveta carice,

To nek sna e roda izdajice,
sramne sluge Papine stolice!

(Autor: N.N.!)

Ovu „pjesmu“ u vrijeme njezi-
nog nastanka želio je objaviti
splitski „Jadranski dnevnik“, ali
je državna cenzura to onemo-
gu ila, no sa uvao ju je lan
uredništva prof. Ante Civadeli i
dozvolio da je objavi asopis
„Hrvatska obzorja“, Split u broju
3 u 1994 godini.

Pa, zaklju imo sami koje su se
to demokratske promjene u
Srbiji dogodile kroz proteklih 73
godine!?

"BRAĆA" MILAN BANDIĆ, SREČKO FERENČAK I DARKO TUROPOLJAC S OSTALOM IM BRATIJOM

Vjekoslav Škreblin, Zagreb

itaju i lanak u prošlom broju
GLASNIKU o DARKU TURO-
POLJCU, sjetio sam se SRE -
KA FEREN AKA, pripadnika
bande iz ganga HRVATSKA
NARODNA STRANKA, koju
vode "ope eni" spava i nje-
gova spava ica RADIMIR I
VESNA.

I DARKU TUROPOLJCU JE
KAO I SRE KU FEREN AKU
OMOGU ENO OSTVARITI
"AMERI KI SAN" NA HRVAT-
SKI NA IN. Samo što se

Sre ko pri "kupnji" zemljišta vodio HUMANIJIM MOTIVIMA OD DARKA. On i njegovi "kompiti" željeli su sagraditi nekakav centar za oboljele ljude. Jasno, tada je GRAD ZAGREB tako er pokazao svoju HUMANU DUŠU, te zemlju namijenjenu za ostvarenje HUMANIH CILJEVA, prodao "debelo" ISPOD CIJENE.

I kako je put do pakla obi no poplo an dobrim željama, Sre ko Feren ak je od zamišljenih dobrih nakana, na inio konkretnu osobnu korist. PRODAO JE "malo" skuplje nego što je kupio "HUMANI" humus, našem najvećem LILIPUTANCU Ivici Todoriću. Razlika novca potrpana je i u privatne džepove.

Bilo je tu poslije prepirki u samom vrhu HNS-ove bande, kako bi razliku novaca ostvarenog

pri preprodaji zemljišta KONZUMU, trebalo zapravo uplatiti na žiro-ra un Prora una grada Zagreba.

Pobijedio je razum.

Zašto vratiti "krvavo" zara eni novac u gradski prora un, kada tim prora unom manipulira MILAN BANDI . A MILAN JE DOKAZANI KRIMINALAC, JER MU SE ZAGREB KOJEGA JE GRADONA ELNIK, VE GODINAMA NALAZI U ZAGRLJAJU ORGANIZIRANOG KRIMINALA.

Tako tvrde istraživanja, ali i „zli“ jezici.

Sre ko Feren ak je ipak prijavljen za po injenje kriminalnih radnji...

I tada po inje dobro razra ena taktika SVEKOLIKE MAFIJE. Medijska mafija najavljuje teme-

ljitu "istragu", državno-odvjetni ka mafija istragu "provodi"... a protagonisti ovog kriminala i nadalje se tretiraju poput nedodirljivih ikona.

Svaka sli nost izme u TUROPOLJCA, BANDI A I NEKVALITETNE ZEMLJE je, dakako, kako se to obi no kaže - slusajna.

Doista, zar se baš svakoga svaki put mora ticati proces "oplemenjivanja" - KAKO OD JALOVOGA STVORITI PLODNO?! I OBRATNO, ZAR NE!? Uostalom, vidljivo je da naši neimari-mešetari poput MILANA BANDICA i SRE KA FEREN AKA i DARKA TUROPOLJCA prou avaju i BIBLIJU. Jer, uda koja se tamo spominju, zaslugama navedenih vidljiva su i u REPUBLICI HRVATSKOJ.

HAZU I KONJ

dr. sc. Branimir Molak, Zagreb

Informacija o skupu održanom u HAZU nedavno objavljena u jednom našem tjedniku pod naslovom "HAZU: Treba po eti od energetike", daje povoda za razmišljanje. Kad bi se HAZU zaista želio brinuti i o energetici trebao bi to na osnovi injenica. Ono što je napisano o skupu u HAZU, pod pretpostavkom da je to no, pokazuje da to nije slu aj. Kazali su da je energetika "podloga razvoju cjelokupnih gospodarskih i društvenih djelatnosti" što je "veliko" otkri e, no Hrvatska je po potrošnji energenata po stanovniku na razini Engleske u industrijsko doba u drugoj polovini devetnaestog stolje a, a naši "strunjaci" (akademici – politari, što li su?) potpisali su Kyoto sporazum kojim e to stanje male

potrošnje "zamrznuti". Kako e se stoga Hrvatska razvijati bez obzira bila ili ne u EU u kojoj je potrošnja energenata osjetno ve a?

"Energetski" akademici "ukazivali su do sada na nedostatak elektri ne energije i zastoj u gradnji novih elektrana", a injenica je da elektri ne energije u Hrvatskoj prema podacima, a još više ponašanju onih koji bi se trebali o njoj brinuti - ima i previše. Naime gubici u dovo enju elektri ne energije do potroša a u stalnom su porastu

(za razliku od EU gdje se smanjuju), a pojedinih godina ak su bili ve i od proizvodnje svih termoelektrana (bez toplana) u Hrvatskoj, ili ve i od hrvatskog dijela proizvedene energije u NE Krško. Štete sporazuma o NE Krško (poklonjena elektrana, oprost pet godina neisporu ene struje, preuzimanje obveza skladištenja RAO i razgradnje elektrane) iznose oko dvije milijarde USD, a sada HEP od Slovenije traži za odštetu bijednih 31,7 milijuna eura.

Zabrinuti su i da e se zbog "velikog kašnjenja u modernizaciji i proširenju kapaciteta rafinerija morati uvoziti benzin ili teku a goriva". O ito ne znaju ili ne žele znati da i sada "poduzetnici" oko etvrtinu naftnih derivata u Hrvatskoj namiruju iz

uvoza, a istovremeno su i uz izvoz derivata doma e rafinerije iskorištene tek tre inom kapaciteta. Od uvo enja "famosne formule" za cijene naftnih derivata koje ne ovise o cijeni nafte, osjetno je porastao uvoz derivata, a bit e još i ve i ako se ukine carina za uvoz za što se zalažu neki uvoznici derivata kako bi snizili, ako emo se šaliti, cijene derivata u maloprodaji.

O ito su se naši "energetski" akademici posve izgubili, a kako i ne bi kad uživaju blagodati as na funkcijama partiji poslušnih elnika u energetskim monopolima, pa time "zaslužnih" da budu "energetski" HAZU akademici, as na fakultetima i drugim sli nim trgova kim udrugama, as na politiki položajima (ministri i drugo) itd., itd.

Zanemariv je broj nas koji smo postali doktori znanosti u pod-

ru jima vezanim uz energetiku, a da pritom nismo bili direktori ili drugi visoko podobni (poslušni) rukovodioci, politari ili u rodbinskim i drugim vezama s politiki mo nicima. Onima na fakultetima nije bilo unosno omogućiti doktorat znalcima u svojim strukama, koji nisu mogli osigurati novac za "projekte" trgovcima titulama na fakultetima. Više "projekata" dalo je više novca iz energetskih monopola onima na fakultetima pa je bilo sve više rukovodilaca – politara - doktora. Stoga je vrijednost tih "projekata" proporcionalna vrijednosti tih "doktora", a vrijednost "projekata - studija" koje su u ime monopola naru ivali naj eš e je - bez vrijednosti. Te "studije" samo su ode "pametnim" odlukama politara, te im samo za to i služi "znanost", a rezultati su poznati - golemi promašaji i štete. Bolje bi bilo da su im

dodjeljivali plemi ke titule pa bi bilo razlike izme u onih koji znaju i onih koji misle da znaju (kupljeni doktorati). Taj tržišni odnos razvio se još prije prelaska tzv. privatizacijom u rani feudalizam. Danas je stanje još mnogo gore (u svim podru jima) pa se relativno jeftino prodaju magisteriji i doktorati i na kojekakvim posve privatnim "fakultetima". Osim fakulteta, brojnih veleu ilišta, trgova ka društva su i razne akademije niknule kao gljive poslije kiše, tzv. instituti, rukovodioci državne uprave, a naro ito politiki ke stranke, itd.

Dok to ne shvate uz današnju skupo u energenata, jedan dobar konj vrijedi mnogo više - jer vu e kola naprijed, nego skup takvih "akademika"...

HRVATSKI ZEMLJOVIDI

Pribavio: Borna

Katoli ka vjerska podjela prostora

„ISTINA O LJUBI MILOŠU“ (2)

fra Martin Planini, Mostar

U „Glasniku“ br. 8 s dne 26. travnja 2008. godine objavljen je prilog Anthonyja Dizdara iz Clevelanda. S obzirom da se radi o lanku s nizom zagonetnih podataka nastavno iznosim svoje vi enje doti nog pitanja.

Primjedbe na pismo

Budu i da mi je sadržaj ovoga pisma sumnjiv i nevjerojatan, na nj u se osvrnuti u skladu s injenicama:

1. Osamdeset devetorica uhi enika iz Kavranove skupine, broje i i Kavrana, došli su živi u Zagreb na Savsku cestu pod istragu.

2. Ne lijom omaškom nisu na popisu Rudolf Srnak i Nikola Grbeša, iako su uhi eni.

3. Na i emo Rudolfa Srnka u onodobnom tisku. Bio je pred javnim sudom. A Nikolu Grbešu? Ne emo na i. Za Srnka su mogli doznati njegovi bližnji nakon 12. srpnja 1948. A za Nikolu Grbešu? Onodobna javnost ništa nije mogla doznati. Ni ak da je uhi en.

4. Od njih osamdeset devet pedeset dvojica su došla pred javni sud. A trideset sedmorica, broje i i Grbešu, nisu bili pred javnim sudom, niti su onodobni mediji išta o njima ni kazali, ni napisali. Onodobna, dakle, javnost nema pojma o njihovu završetku.

5. Od pedeset dvojice etrdesetorica su osu eni na smrt, a dvanaestorica na vremenske kazne. Najviša vremenska kazna je 20 godina, a najniža 15 godina.

6. Ima i ve a vremenita kazna. Dvojica – Jure Brozovi i Vinko Dundovi – premda su osu eni na doživotnu robiju i premda je to objavljeno putem svih javnih medija, ubijeni su u istražnom zatvoru, a da nisu ni jednoga dana proveli na robiji, u nadi da e dobiti pomilovanje.

7. Osu eni na smrt – bilo vješanjem, bilo strijeljanjem – poubijani su po no i (a no svjedoka nema) bez sudske i medicinske nazo nosti.

8. Tukli su ih hladnim predmetima u samicama kako bi ih mogli oslabljene dovu i do „crne marice“, a na stratištu dokraj ili krampovima i lopatama.

U svjetlu iznesenih injenica vjerujem da je pisac priloga poznavao Ivana Vrbana, Antina brata, i da je istina sve što je napisano o Antinu završetku. Isti zlo inci koji su osu ene na smrt ubijali hladnim predmetima, ubili su i Antu Vrbana na opisani nain. Tomu u prilog navodim rije i dugogodišnjeg zatvorenika fra Mladena Barbari a:

„Trebali bi im do i avli na kurs, kako bi što bolje nau ili mu iti osu ene u paklu.“

Pogledajmo i na Ljubu Miloša u svjetlu injenica:

1. Ljubo Miloš bliži je ro ak Vjekoslava-Maksa Luburi a.

2. Ne znam ništa o njemu glede njegova života u Subotici ni glede njegove pripadnosti SKOJ-u.

3. Znam da je u svibnju 1947. pošao iz Austrije s Antom Vrbanom i Lukom Grgi em i da je u srpnju 1947. s istim Antom uhi en, a Luka je tom prigodom ubijen.

4. Mnogo je koristio OZN-i u istražnom zatvoru. No, unato toj koristi, morao je, zbog javnosti, biti na smrt osu en. I na smrt je doista osu en.

5. Kad sam, traže i podatke o Kavranu i njegovoj družini, došao don Krunoslav Draganović u Sarajevo, uo sam nešto što nisam smatrao važnim za svoju budu u knjigu: „Kad sam se susreo sa Škobi em (ili mi

Draganovi nije kazao njegovo ime ili sam ga ja zaboravio), uo sam od njega da je vidio Ljubu Miloša. Kad sam mu rekao da je on ubijen, Škobi je ušutio. Kad sam opet vidio Škobi a i spomenuo mu što mi je neko rekao, Škobi je zašutio i ubrzo rekao da se on toga ne sje a.“

6. Davno sam negdje pro itao, ne znam u kojem listu, da je Rajko Rajkovi , brane i svoga oca Matu, napisao: „Miloš je ostao živ i otišao u Srbiju praviti Srbe.“

Zato mogu s razlogom re i: Ljubo Miloš nije ubijen, iako je na smrt osu en. Za svoju je suradnju nagra en. Ostao je živ.

Na temelju injenica može se nešto re i i o Vjekoslav Maksu Luburi u.

1. Vjekoslav Luburi potje e iz zakonitog braka od Hrvata-katolika i majke Hrvatice-katolkinje.

2. Posjedujem njegov krsni list iz Župnoga ureda Humac broj: 173/2008. sv. V., str. 156, br. 615. On je sin Ljubomira Luburi a i Marice r. Soldo, ro en u Ljubuškom 6. ožujka 1913. i kršten na Humcu pokraj Ljubuškoga 23. ožujka 1913. Kum mu je bio Nikola Raši (Kordi), a krstitelj fra Križan Gali , vikar.

3. Svojedobno su Mati ne knjige župnoga ureda Humac pre-

pisane za potrebe državne administracije op ine Ljubuški. Vrlo je udno da nema Vjekoslava Luburi a u prijepisu Mati -nih knjiga op ine Ljubuški. Iz kojih razloga?!

4. Nada Šaki , žena Dinkova, sestra je po istoj majci Vjekoslavu Luburi u. Jer, njegova se majka preudala nakon muževe smrti i dobila k er Nadu.

5. Vjekoslav-Maks Luburi došao je iz emigracije i služio je svojoj državi kao stru an vojnik.

6. Dok sam, kao mladi klerik, bio na Humcu blizu Ljubuškog, uo sam od jednog radnika koji je radio na novoj ku i budu ega Novicijata: „Pri ao nam je naš vojni starješina da je Luburi najavio predaju partizanima. Oni su mu povjerovali. Me utim, on je rekao svojim vojnicima, a bilo ih oko dvadeset, da svatko od njih stavi nož pod bluzu i da ne prazni oružje. Podu io ih je kako e svaki od njih nožem ubiti po jednoga kad on ubije starješinu. Tako se i dogodilo. Kad su goloruki partizani pošli k oružju, bili su zasuti rafalnom paljbom. To je pomoglo Luburi -u i njegovim vojnicima da se probiju i odu.“ Oficir JNA koji je to, kao svjedok o evidac, ispri ao, pohvalno se izrazio o Luburi u kao o vojniku.

Na temelju izloženih injenica ne mogu se složiti sa sadržajem

prispjelog mi teksta glede Luburi a. To što o njem piše ne mogu kazati da je istinito, niti se mogu složiti ni s onim što je napisano o Gojku Šušku, premda sam uo ponešto loše o njemu na raznim tra -partijama. Zato predlažem provjeru:

1. Živ je u Clevelandu Ivan John Prcela. On, iako je u poznim go-dinama, može provjeriti kod potomstva Ivana Vrbana ono što je u prispjelom mi tekstu napisano o smrti Ante Vrbana. Lijepo molim, da se dragocjeno vrijeme iskoristi i da se to provjeri.

2. Rajko Rajkovi , sin Mate Rajkovi a živi u Zagrebu. Sve što mi je zasad o Ljubi Milošu vjerojatno može se provjeriti. Lijepo molim da se do e u vezu s Rajkom Rajkovi em kako bi se došlo do (pot)pune istine.

3. Živi su i Nada i Dinko Šaki . Mogu e je iskoristiti dragocjeno vrijeme i doznati od njih potpunu istinu o generalu Luburi u.

4. Mogu a je provjera i o Gojku Šušku. Sva mu je obitelj u Zagrebu.

Plo e-Tep i i, 8. svibnja 2008.

fra Martin Planini

Adresa: ŠEGEDIN d.o.o., p.p 1, 20260 Korčula, CROATIA

Direktor Festivala: Ivan Šegedin

Tel/Fax: +385(0)20 -711 – 010, +385(0) 20- 716 - 291 Gsm: +385(0)91 - 51 36 234

E-mail: info@marcopolofest.hr , Web: www.marcopolofest.hr

RAZLIKOVNI RJEČNIK IZMEĐU HRVATSKOG JEZIKA I SRPSKOG JEZIKA (4. dio)

HRVATSKI JEZIK SASTOJI SE OD TRI DIJALEKTA: akavskog dijalekta-(ikavski, ekavski, ijekavski izgovori), Kajkavskog dijalekta-(ekavski, ijekavski izgovori) i Štokavskog dijalekta- (ikavski, ekavski, ijekavski izgovori). Osnovica za službeni standard u HRVATSKOM KNJIŽEVNOM JEZIKU je Štokavski dijalekt ijekavskog izgovora oplemenjen s fondom rije i Kajkavskog i akavskog dijalekta.

SRPSKI JEZIK SASTOJI SE OD DVA DIJALEKTA: Štokavskog dijalekta- (ekavski, ijekavski) i Torla kog dijalekta- (ekavski). Osnovni standard za SRPSKI KNJIŽEVNI JEZIK je štokavski dijalekt ekavskog izgovora oplemenjen Torla kim dijalektom.

HRVATSKI JEZIK

ahura, u ahuriti, za ahuriti

debela deka

pokriva ; deka, dekica (kol.)

cjelokupno; svekoliko

empres

em (govorno retko: emu): O em se radi? zbog iste stvari sa komu?

O kom se radi?

Pošto je gramati ki ispravno O komu?, a kako se u govoru (Srba)

eš e ulo O kome? Hrvati

pribegavaju koriš enju skra ene

forme.

ešanj (luka ešnjaka)

cjenik, (koštovnik, nakon 1994)

cjenik

središte

srednjak

središnji

derati, drapati

unji i i štapi i (occul.)

ešalj

kefa (tur.), etka

kefica za zube

etverokut

SRPSKI JEZIK

aura; u auriti; za auriti

ebe

ebe, ebence

celokupno, vascelo; vaskoliko,

svekoliko, sveukupno

empres, kiparis (arh.), tuja

emu: O emu se radi

en, esno (bijelog luka)

cenovnik

cenovnik

centar

centarfor

centralni

cepati

epi i i štapi i (oftalm.)

ešalj

etka

etkica za zube

etvorougao

ZDENKO, PRIJATELJU, BRATE.

Ivan Šegedin

Dragom i dobrom prijatelju od srca

Zlatne melodije s mora, što naše jude prate.

Mižerija fala je re i, za tvoje ri i brate.

Ri i od istine svete, kad živi bez cilja i puta.

Naš ovik ih nosi u srcu, di god da sviton luta.

Koliko si dao nam svima? Još više e vrime nam dati.

Jer nikad bez pisme tvoje, naš ovik ne ide spati.

I onda kad smo daleko, uje se uvala mala.

U pismi Tvojoj nas vrati, do svoga rodnog žala.

Evo Ti za oproštaj pišen, ma nisan od velike voje.

Kad pomislin više te nima, bolno je srce moje.

U tebi san vidija sebe, u kasne no ne sate.

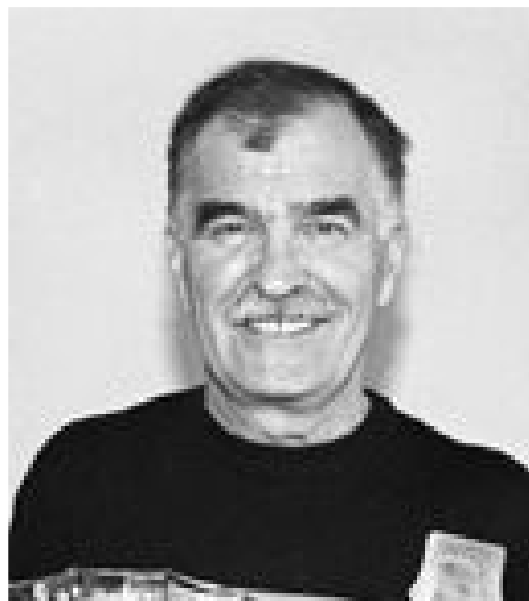
Kad pismon si želi u stopu, da svi te judi prate.

I dišperan galeb na stini, ko da Ti želi re i.

Danas ja mira niman. No as ne iden le i.

Letit u arijon svojon u splitske no ne sate.

Ispratit dušu u tvoju. Zdenko, prijatelju, brate.

Zdenko Runji i Vice Vukov

Zdenko Runji i Oliver Dragojevi

GOSPODARSKI RAST I ODRŽIVI RAZVOJ (1. dio)

Naja Šebalj, predsjednica Hrvatske europske stranke

LOKALNE ZAJEDNICE I EUROPA – GRADOVI, CENTRI IZVRSNOSTI

“Hrvati koji posjeduju zemljište, ne prodajte ga ni u najvećoj nuždi onima koji nisu Hrvati, pa da vam ga pospu suhim zlatom, jer novac je lakše pojesti i popiti, pa lakše postati gori prosjak nego što si bio, a niste vi naslijedili zemlju od svojih starih da na nju strance naseljujete nego da prehranite sebe i svoje potomke, a ako ih nemate onda nastojte da zemlja padne u ruke kojeg Hrvata. Tko je uz more on je gospodar mora. Po moru smo sve što jesmo.“ (A.G.Matoš: „Hrvatsko imanje“)

Gospodarstvo (ekonomija) je teorija koja se bavi kriterijima optimalnog društvenog blagostanja – zbrojem blagostanja pojedinaca. Osnažiti gospodarstvo (ekonomiju) kao nauku, i kao profesiju.

Gospodarski (ekonomski) pokazatelji u minulom desetljeću u daju za Hrvatsku zastrašujuće rezultate u cjelini. Izmeću svjetskih ekonomija nema suštinskih razlika u njihovoj nedjelotvornosti, a udar na životni standard je ljudima donio previše nesreće. Negativni trendovi imaju tendenciju zadržavanja takvog stanja i u skoroj budućnosti. Odgovori vode ih svjetskih gospodarstvenika (ekonomista) nisu obećavajući. Siromaštvo i glad jesu svjetski paradoksi u društvu obilja. Najbogatije zemlje troše najviše prirodnih resursa raspoređujući ih na razmjerno mali broj stanovnika, dok veliki dio svjet-

ske populacije oskudijeva u osnovnim dnevnim prehranbenim i drugim potrebama.

Strategija razvojne politike na svim razinama mora raspolagati s projektiranim dimenzijama obratnog sustava¹, treba se usredotočiti na proizvodnju, globalna zastupljenost gospodarskog djelovanja, uvažavati maksimalno lokalne ljudske resurse, te postizanje ujednačenosti svjetskih standarda.

U provedbu razvojne (ekonomske) politike treba se koristiti iskustvom već postojećih proizvodnih obrtničkih i uslužnih zadruga, te ih promovirati i primjenjivati iste interesne razine obratnog sustava.²

Za takav pravilan ustroj potrebna je primjena projektne dimenzije obratnog sustava na temelju tih podataka – STANDARDNI KONTNI PLAN.³

Primjenom projektne dimenzije obratnog sustava na temelju stvarnih podataka i dobivenih egzaktnih rezultata smanjujemo i iskorjenjujemo porast posrnutih poduzeća na svim razinama i svim djelatnostima.

Takav pristup omogućava sljedeće:

- obustavljaju se blokade tvrtki, daje se mogućnost reorganizacije i prenamjene drugih projektnih programa bez dodatnih troškova i novih zaduženja,
- stavlja se u red uredna naplata rata, a,
- stavlja se u red dostava roba i izvršenje usluga, te poštivanje rokova isporuke,
- smanjuje se usitnjenost u nabavku roba,

- smanjuju se nelojalna i korumpirana natjecanja u javnim nabavkama,

- povećava se umreženost malih tvrtki u sličnim ili istim djelatnostima i na taj način izlazi se iz začaranog kruga blokada poslovnih subjekata i fizičkih osoba.

Današnje/a gospodarstvo (ekonomija) oslanja se na ideologiju bezobzirnog – prljavog kapitalizma, na poluistinama ili još gore, neistinama. Ljudi su primorani grabiti za što većim kapitalom kako bi time osigurali sebi viši standard, ali je to dostupno samo za malu skupinu privilegiranih građana, te se time povećava nezadovoljstvo mase i silno množi siromaštvo.

Za budućnost, programski, kao realno ostvarivo očekujemo:

- procvat poduzetništva, obrtništva i zadrugarstva,
 - svestraniji razvitak, turizam i ekoturizam, kao prioriteti tako i kontinentalni,
 - uinkovitije ulaganje kulturalnog naslijeđa, materijalnog i nematerijalnog blaga,
 - efikasniji protok i razmjena informacije od centra prema lokalnim strukturama.
- Globalni razvitak Republike Hrvatske mora omogućiti i osigurati stvaranje novih vrijednosti: kako prenesenih, tako i dodanih vrijednosti, te viška vrijednosti.⁰

U budućnosti niti jedan subjekt se ne može i neće razvijati bez osiguranja i primjene projektne dimenzije obratnog sustava na temelju prirodnog dvojnog knjigovodstva.⁰¹

Na temelju to nih podataka država e voditi ra una o protoku nov ane mase, te utvrditi što je knjižni novac i što je višak vrijednosti. Vlastiti kapital dobiva na vrijednosti, jer mu se pripisuje vlastita troškovna kamata.

U svim asocijacijama financijska i socijalna stabilnost mora imati neupitna sigurnosna na ela gle-

de života. Nitko ne smije gušiti demokraciju i dozvoliti razaranje kriterija i na ela solidarnosti među ljudima.

„ISTINSKI LJUDSKI NAPREDAK NE OVISI TOLIKO O DOMIŠLJATOSTI I MAŠTOVITOSTI LJUDI, VE O NJIHOVOJ SAVJESTI“ (Albert Einstein)

^{1,2,3,0,01} Algoritam kapitala, autori Vladimir Vugrin i Snježana Dubak-Braški

HRVATSKI GROBOVI U SLOVENIJI (10. dio)

Janez rnej

Preveo Igor Ivaškovi
(„Demokracija“, Ljubljana,
prosinac 2004.)

15. Izme u Trigota i Levca

Prema svjedo enju nekadašnje vlasnice trigodskih livada, južno od sada regulirane Ložnice i ljubljanske ceste, a u sredini izme u bivšeg Trigota i Levca, partizani su pobacali gomilu leševa u prirodnu mo varnu udubinu. Zatim su ih zasuli s onom zemljom, koja je ostala od iskopavanja drugih jama, koje su ve bile napunjene leševima.

Vojni, strogo povjerljivi, avionski snimak iz 1956. godine, pokazuje kakvo se veliko stratište nalazilo na tom podru ju, koje je celjska vlast ozna ila tablama na kojima je pisalo "Vodozaštitno podru je".

Ljetna lipanjska poplava iz 1954. godine djelomi no je otkrila posljedice ubijanja nakon završetaka rata 1945. godine u bežigraskoj dolini uz Voglajnu. Partijski organi, koji su tada bili na vlasti (predsjednici op ine Celje: Riko Jerman, 1952.-1954., Fedor Gradišnik, 1954.-1955. i Franc Rupert, 1958.-1962.) primijenili su obvezuju u

naredbu Kab. str. pov. 626/46 tadašnje Vlade i ministra unutarnjih poslova, koju je potpisao Boris Kocijan i .

Odmah su inž. Cvahtetu, direktoru tadašnje vodogospodarstvene uprave za regulaciju isto ne Ložnice, dali zadatak. Novac nije bio u pitanju.

Radovi su po eli iste godine, a završili su ih 1958. godine. Gdje su smješteni posmrtni ostatci žrtava znaju samo oni koji su tada bili na vlasti.

Gospodin Jurhar, poljodjelac iz Medloga kaže:

"Oko 300 m južno od naše ku e na susjednom zemljištu, površine nekoliko stotina kvadratnih metara, nalazila se velika hrasnova šuma. Tada, kad su partizani zarobili tisu e hrvatskih izbjeglica, te ih strijeljali u Trigotu i okolici aerodroma, ule su se strojnice i u tom šumarku.

U jutro je do nas došla susjeda, koja je pored te šumice nosila mlijeko preko rne mlake na Ostrožno.

Rekla je, da su uz rub šume svježe nasute dvije velike hrpe zemlje iz kojih se uju jauci. Tako je bila prestrašena i zbunjena, da je zaboravila, ka-

mo mora odnijeti mlijeko.

Kasnije smo saznali, da su žrtve svukli kod Fazirince, gdje se ve otprije nalazila gomila odje e. Tako gole onda su ih odvukli do šume. Kod Fazirince u svinjcima oduzeli su im sve osobne stvari, a korita su bila puna raznih dragocjenosti. Pa i sami znate, kad ovjek bježi od ku e uzima samo najvrjednije stvari, ne bi li mu to omogu ilo preživljavanje.

Jedna od tih napola živih žrtava dovukla se do poljoprivrednika Kneza na Babnom, ali ju je patrola našla, ubila i zakopala. To podru je stratišta meliorirala je zadruga u Celju. Direktor Jureš, dipl. inž. agr., najprije je dao posje i hrastovu šumu. S buldožerima su poravnali površinu i iskopani jarak za potok, te proveli drenažu.

Dreniraju i zemljište iskopali su nekoliko kostiju, ali su ih po naredbi sakrili. Direktor Jureš zna gdje su to u inili. Ledina koja je nastala još uvijek je mo varna. Kupio ju je seljak Lipovšek iz Lopate.

Tako se sada govori o grobnici na Lipovšekovoj livadi."

STVARANJE PRVE JUGOSLAVIJE (5. dio)

Ivo Matanovi , Zadar

S Antom Rakijašem, dezertrom iz austrijske vojske, i Vjekoslavom Bachom, novinarom iz Zagreba, a bez znanja svoga prijatelja i političkog suradnika Ante Starčevića, odlazi na Kordun, gdje je trebalo da se ustaški iskoristi latentno građansko nezadovoljstvo.

Kvaternik podiže 8. X. 1871. godine bunu u Rakovici nakon službe božje u pravoslavnoj Crkvi, udružen s nekim pravoslavicima. Međutim u njegovim borbama bilo je najviše pravoslavaca, koji su se inače osjećali kao nacionalni Srbi. On se nadao, da će pod parolom „Sloboda, jednakost i bratstvo“ podignuti narod na ustanak, ali uzalud. Za ustanak nisu postojali ni materijalni ni psihološki uvjeti da bi pobuna mogla uspjeti. A nisu postojali ni stvarni politički preduvjeti.

Već 11. X. 1871. godine Kvaternik je ubijen u Ljubljani planini blizu Rakovice.

Ta buna je i danas zagonetka, ustvrdio je Milutin Nehajev u svojoj knjizi „Zagonetka Rakovice“.

Ante Starčević je obilježio bunu kao donkihoteriju, kao udaljavanje od stvarnosti.

Kvaterniku se predbacivalo da je podigao bunu u najsudbonosnijem času, kad se ostvarila odluka hoće li se Austrija federalizirati ili će ostati Austrougarski dualizam. Za tu odluku postala je Rakovačka buna sudbonosna, kao zastrašljiv primjer caru Franji Josipu kuda vodi federalizam države.

Kvaternik je kod nas po etički politički koji su putovali po europskim kancelarijama u nadi da će spasiti Hrvatsku i njenu slobodu, a koji nisu znali procijeniti na koje me unarodne snage može i mora se osloniti oslobodilačka borba hrvatskog naroda, ako hoće pobijediti.

Pa, iako je Rakovačka buna u ono vrijeme bila na jednu nespretno izvedenu i uzaludnu vojno – političku avanturu, nemaju i realnih uvjeta da uspije i bez prave povezanosti s narodom, činjenica da je dr. Eugen Kvaternik životom platio svoje slobodarsko uvjerenje, izazvala je u cijeloj Hrvatskoj veliko uzbuđenje i sućut. Svi su priznali da je on do kraja svoga burnog života bio veliki hrvatski rodoljub, kome je sloboda Hrvatske bila iznad svega i prije svega (Josip Horvat).

Uzgred se napominje, da je dr. Ivo Pilar (+ 1933.), kome je dr. Ante Starčević bio politički uzor, bio kritičan na Starčevićev politički rad što itavajaju i mu da je u isto hrvatski narod da ima svoju državu, ali da je tragika da je negirao političku vlast, jer da nije nikad išao na vlast. Onaj koji ih je u isto politički, morao ih je u isto i vlasti. Starčević da je radio upravo protivno, on da je Hrvate odgojio za negaciju vlasti.

Još za života Ante Starčevića njegova Stranka prava rascijepala se je na dvije stranke: „ista“ stranka prava i matica stranka.

Zanimljivo je ukazati, da se je narodni preporod u Dalmaciji u nacionalnom pogledu odvijao različit od narodnog preporoda

u Hrvatskoj, od Gajevog narodnog preporoda.

U Zadru, tadašnjem središtu Dalmacije, u 1844. godini počeo je izlaziti književni nedjeljni list „Zora Dalmatinska“ pisan u starom dalmatinskom narječju. Izdavali su ga štampari braća Battara, a prvi joj je urednik bio dr. Ante Kuzmani. Stvarni joj je urednik prve godine bio Petar Preradović.

„Zora Dalmatinska“ nije bila toliko književni, koliko prosvjetni list, namijenjen širim slojevima u Dalmaciji, daju i im pouke o gospodarstvu, povijesti, zemljopisu, vjeri, moralu i dr. U Dalmaciji nije bilo moguće izdavati izrazito književni časopis na hrvatskom jeziku, jer su u njoj intelektualci govorili i pisali talijanskim jezikom.

Hrvatski jezik u Dalmaciji bio je priznat tek 1911. godine kao jedan od službenih jezika.

LAUDONOVA LJUBAV

Dalibor Habeduš

TRNOVAČKA RUŽA

Ostali su sjedili i srkali dimove iz svojih lula s dugim kamišima. Porkulab je mirno nastavljao:

- Carstvo doduše miruje, ali Krajina je u trajnome boju i nema dana, kada se ne bi oglasilo mrtvačko zvono. ... I to uvijek prije reda! ... Malo Graničara umire od naravne smrti! ... Malo i gdje sve nismo rasijali svoje kosti!

Započelo se već i zamračivati, unijeli su sluge pripaljene luči, pa iako se sve to događalo u ljetnom razdoblju, strujio je na otvorena okna dosta hladan planinski povjetarac.

Laudon je nenadano zapitao:

- Zašto Georga uvijek nazivljete „Ružne“?

- Pa ima u tom i nešto praznovjerja, gospodine majore! ... Kada se rodio, bio je tako lijep dječarac, da se bojale i majka i baka ne će li tkogod ureći dijete. ... Lijepa djeca bliza su urocima. ... Tako vjeruju ljudi našeg kraja. ... I zato smo ga prozvali nadimkom „Ružne“, gospodine majore! ... Zdravlje i ljepota ne smiju se nikad hvaliti!

Osmjehnuo se Laudon:

- Istina je da smo u našem vojničkom zanatu daleko od svih takvih vjerovanja, ali ipak ima i mnogo znakova koji nisu od ovoga svijeta.

... Pa i ja sam često puta mnogo toga predosjećao! ... Kao da slutnje najavljuju neke događaje? ... A to sam opazio i kod mnogih drugih ljudi!

I u onoj tišini jednog velebit-skog sumraka govorio je Laudon nekako tiho, kao da njegove riječi žele zgrabiti i u nešto nevidljivo.

On, koji je tako malo govorio o viđenim stvarnostima, posvetio je toliko riječi nečem tajanstvenom, ali što je nesumnjivo jače od svega što se može i čuti i vidjeti.

Govorio je o vojnicima, koji su prije bitke predosjećali smrt i koji su doista već prije zalaza sunca bili pokopani tko da zna u kojim rasijanim grobovima po Šleskoj.

Govorio o Trenku, koji je slutio da će umrijeti mlad i koji je nasrtao u upravo lude bitke sa smijehom na ustima: „Pa danas i onako

nema za me nikakve opasnosti Laudon!“ ... Tako je govorio i kao da je znao što će se dogoditi!

I bilo je to veče možda jedno od najrazgovorljivijih večeri u Laudonovom životu. On, koji je zazirao od svake suvišne riječi, govorio je u tom trnovačkom zamku kao da razgovara s Trenkom.

A stari ga porkulab Pave Rukavina slušao mirno, pridonašajući ustima u razmacima svoju lulu s dugim kamišem, i kao da se i on posve predao nečemu, što se u ljudskim riječima rijetko spominje, ali što na svakom koraku – a osobito u konfinu – prati život svakog čovjeka.

A možda je sve to bilo izazvano i tišinom gorskoga kraja, gdje je za ono doba virila smrt iza svakog stabla i kamena, i gdje su često romonila seoska zvana nad preranim graničarskim smrtima.

Ima takvih večeri kada čovjekove misli zablude i u neke tajanstvene prostore i kada su misli povezane s ljudima, kojih možda više i nema.

Nastavljao je Laudon:

- Ali nakon naše posljednje bitke, kada je stigao poziv da se Trenk i ja javimo u Beču po nalogu same carice, govorio je Trenk nekako zloslutno: „Ne će biti dobra, Laudon! ... Čini mi se kao da

se rastajem s lijepim vojničkim životom. ... I tko zna što su nam skuhali oni nakićeni caričini kavaliri?"

Zvučile su Laudonove riječi nekako sablasno:

- I čim smo stigli, morali smo predati naše mačeve. ... Trenk je poljubio svoju sablju i ogledao se na me: „Laudon, imao sam pravo, moje me slutnje nisu nikad varale!“ ... I što se je kasnije događalo, to je vjerojatno i vama poznato! ... Ja sam doduše riješen, ali Trenka su odveli u Spielberg kod Brünna i rekao mi kod našeg rastanka: „Laudon mi se ne ćemo više vidjeti. ... Slutim tako! ... Ti ostaješ na slobodi i pozdravi sve pandure! ... Bili su divni momci! ... Takve čete može dati jedino Hrvatska! ... Umirali su bez riječi i podnašali nijemo sve tegobe!“

A onda je prestao sa svojim pričanjem, oborio glavu i nenadano posegnuo za vrčićem.

Istina je da je u to vrijeme još Trenk živio, ali tko zna nije li u isto vrijeme u spielberskoj tamnici, okovan teškim lancima, mislio na Laudona i dopirale one nevidljive niti u trnovački zamak, koje u mislima povezuju dva čovjeka i za koje nisu odlučne nikakve daljine?

Porkulab Pave nije ispitivao i proteklo je dosta dugo vremena, a da obojica gospode nisu progovorila ni riječi. Kao da su stajali pod dojmom nečeg teškog i zagonetnog.

Laudon se prvi javio:

- A gospođica Ruža vaša je

jedinica?

- Jedina kći! – odgovorio je porkulab. – I kao da i nije kći! ... Nema tome dugo što je i ona morala dokazati svoju graničarsku hrabrost! ... Bio sam u Primorju, a ona ostala sama u našoj kuriji. ... Za to su doznali i neki hajduci i izabrali njezinu samoću za svoju zgodnu priliku. ... Prikrali se jedne večeri, sluga je podigao viku, ali Ruža se ubrzo snašla. ... Prije svega zabravila iznutra vrata drvenom prečkom, a onda s dvije kubure otjerala razbojnice. ... Jedan je ostao ležati u dvorištu! ... Pao je samo jedan hitac, ali i taj nije promašio. ... Ostali su pobjegli! ... I da se nije snašla, bili bi je sigurno odveli i ucijenili tko da zna kojom ucjenom? ... A možda bi se s njome bilo i štogod mnogo gore dogodilo? ... I kada sam se vratio i začuo za njezinu hrabrost, ona je samo odmahнула rukom: „Pa zar se je moglo drukčije, oče?“

Slušao je Laudon te porkulabove riječi i kao da je sve to bilo u potpunom skladu s onom pojavom, koja je nekoliko časaka prije toga dojašila u dvorište.

Vidio je doduše samo na čas, ali ono strojno i vitko tijelo bilo je nesumnjivo puno neke sugestivne moći. Bila je i lijepa i možda je Laudon u svojim mislima po prvi put priznao jednoj ženi i njezinu ljepotu.

On, koji se nije nikada osvrtao na žene i koji nije shvaćao Trenka kada mu je upravo zanosno govorio o nekim ljepotama. Osjetio je u taj čas potrebu da je pono-

vno vidi, ali onda je ponovno posegao za vrčem i kao da se branio od te čudne misli:

- Pa iako je taj kraj i zabačen i daleko od svih mojih životnih osnova, ja ipak slutim da ću ovdje zasijati svoje prvo sretno sjeme. ... Ljudi su divni i vjerujem da je Trenk imao pravo! ... Doći će i moj čas, a kada dođe, onda će već trebati i Laudona! ... Dobro je ići samo onda ako nas trebaju!

I u to se otvorila vrata od gostinjske sobe. Pojavila se gospođica Ruža. Preodjenu la se iz jahaćeg odijela u lijepu tamno-modru baršunastu haljinu.

Onaj ljupki „rokoko“ izvrsno je pristajao njezinoj visokoj i nesumnjivo ugodnoj pojavi, ali što je bilo osobito neobično, gospođica Ruža nije se poslužila bijelom vlasuljom i kestenjaste se kose spuštale u kovrčavim pramovima.

Smješkala se:

- Čujem da imamo gosta i morala sam se preodjenuti!

Laudon je ustao i izgovorio svoje prezime.

Gospođica se smijala:

- O, o vama smo već mnogo čuli! ... Pisali nam i Georg i Pave, ali morate me ispričati, gospodine majore, što sam ušla, a bez vlasulje!

Laudon je promatrao iskrenim posmijehom. Vedrinate djevojke nadmašila je sva njegova očekivanja i kako nije bio vičan razgovorima s damama, nije u prvi čas našao prave riječi.

Gospođica se smješkala:

- Ja je navlačim samo u posljednji čas! ... Teška mi je i imam osjećaj kao da nosim neku košaru. ... Ja znam da vi dolazite iz velikog svijeta, da ste vični svim ceremonijama, ali mi smo ovdje od svih dvorskih običaja i vjerujem da će te ispričati moju iskrenost!

Progundao je Laudon dosta nespretno:

- U vašem domu neka vladaju vaši običaji, a što se tiče nekog velikog svijeta, gospođice, i njihovog salonskog ceremonijala, ja sam istinski sretan da sam što dalje od njih!

A onda je i sam posegao za svojom vlasuljom i skinuo je:

- I meni će biti ugodno ako ostanem bez te suviše košare! ... Da nisu takvi propisi, i ja se ne bi nikada služio perikom, gospođice!

Ispred gospođice Ruže stajao je čovjek oštih ličnih crta, neobično mirnog pogleda i što je možda i malo smetalo njezine oči, to su bile Laudonove crvenkaste i posve kratko ostrižene kose. Unijela je gospođica u njihov razgovor neko osobito raspoloženje, kako je sama započela temu protiv nekih krutih salonskih običaja, nastavljao je Laudon:

- I kada sam ih promatrao u njihovoj svili i bijelim vlasuljama, činilo mi se kao da sam na nekom krabušnjom plesu. ... Ali oni se grčevito drže tih svojih običaja, pa mi se u mom životu i to dogodilo, da me Njegovo veličanstvo Friedrich Pruski ne bi bio ni pustio preda se, da mi nije jedan prijatelj posudio svoje odijelo! ... A i kasnije kao da nisam bio u osobitoj milosti kod Njezinog veličanstva, naše carice, jer sam bio suviše skro-

mno odjeven. ... Tako su mi barem natuknuli! ... Ali ja sam odgovorio savjetnicima: „Pa carica treba vojnika, a ne neke salonske kavaliere!“

Protekla je ta njihova zabava dosta kasno u noć i kada se Laudon povukao u svoju spavaću sobu, činilo mu se kao da je te večeri osjetio neko čudno čuvstvo, koje mu je do onda bilo posve nepoznato.

Bilo mu je kao da je posve zadovoljan i u toj staroj trnovačkoj kuriji osjetio neku toplinu, koja bi mogla biti ugodna i za čitav njegov život.

Nije mogao dugo usnuti, stajao je pokraj prozora, a vani se u gaju prosula tamna i tiha noć.

Nastavit će se ...

The arrival of Ernest Gideon baron of Laudon

Providence on act:

"Baron, general Ernest Gideon Laudon, Scotsman by birth, was born on 2nd of February 1716 in Toutzen in Lithuania. In 1732 he joined russian military service, and 1735 he fought in war near Danzig. With russian troops he participated in war against the Turks and 1739 he became first lieutenant in Petrograd. In year 1743 Laudon went to Vienna to join austrian army, and as a captain was assigned to Trenk's corpus. With Trenk he fought in Bavaria and on the Rhine, and also in the war in Silesia. He lived in Vienna until 1746. After that he was sent to command of Karlovac in 1st Lika regiment to be the commander in captaincy of Buni in border service. He was in Buni 10 full years.

He was later promoted to major, and then to colonel, and in 1757 he goes to Prussian war and he made himself notable in the battle at Kahnil, so in 1758 he was promoted to general, and later in field marshal lieutenant. For his credit he was rewarded with "Mary Theresa's cross" by Mary Theresa and the title of baron, and the russian empress gave him golden sword.

In year 1760 after series of failures battle at Lieguite and the war in Prag he was less favoured until 1766, when he was returned to military service by the Court military council and command in Moravska was given to him.

In year 1788 as field marshal lieutenant he was commander in Croatia, when he defeated the Turks near Dubica, Bosanski Novi and Gradiška, and later he conquered Belgrade and Semberia.

He died in Netitschein in 1790 when he was 74 years old."

BOGOSLOVNE KREPOSTI (2. dio)

fra Petar Fili, OFM, Zagreb

1821 Možemo se dakle nadati nebeskoj slavi sto ju je Bog obećao onima koji ga ljube i vrše njegovu volju. U svakoj prilici, svatko treba da se nada da će, uz milost Božju, ustrajati "do kraja" i da će postići i nebesku radost kao vjeću nu Božju nagradu za dobra djela izvršena s Kristovom milošću. U nadi Crkva moli "da se svi ljudi spase" (1 Tim 2,4). Ona će ezne da se u nebeskoj slavi sjedini s Kristom, svojim Zaručnikom: Ufaj se, dušo moja, ufaj. Ne znaš ni dana ni časa. Bdi pažljivo, sve prolazi kao hip, premda tvoje nestrpljenje može uiniti nesigurnim ono sto je sigurno, i dugim vremenom koje je veoma kratko. Razmisli da, sto se više budeš borila, to ćeš više dokazati ljubav prema svojem Bogu i to ćeš više jednoga dana uživati sa svojim Ljubljenim, u sreći i uštitu koje neće moći prestatiti nikada.

LJUBAV

1822 Ljubav je bogoslovna krepost kojom Boga ljubimo iznad svega radi njega samoga, a

svoga bližnjega kao same sebe iz ljubavi prema Bogu.

1823 Isus je ljubav proglasio novom zapovijedi. Ljube i svoje "do kraja" (Iv 13,1), on otkriva ljubav koju prima od Oca. Ljube i jedni druge, u enici nasljeđuju Isusovu ljubav sto je i oni sami primaju. Zato Isus kaže: "Kao sto je Otac ljubio mene, tako sam i ja ljubio vas; ostanite u mojoj ljubavi" (Iv 15,9). I još: "Ovo je moja zapovijed: ljubite jedni druge kao sto sam ja vas ljubio" (Iv 15,12).

1824 Ljubav kao plod Duha i punina zakona obdržava zapovijedi Boga i njegova Krista: "ostanite u mojoj ljubavi; budete li čuvali moje zapovijedi, ostanete u mojoj ljubavi" (Iv 15,9-10).

1825 Krist je umro iz ljubavi prema nama, dok smo još bili "neprijatelji" (Rim 5,10). Gospodin zahtijeva da ljubimo kao sto on ljubi, čak i svoje neprijatelje, da i najudaljenijemu postanemo bližnji, da ljubimo djecu i siromahe kao i on. Apostol Pavao dao je nedostizan opis ljubavi: "Ljubav je velikodušna, dobrostiva je ljubav, ne zavidi, ljubav se ne hvasta, ne nadima se; nije nepristojna, ne traži svoje, nije razdražljiva, ne pamti zlo; ne raduje se nepravdi, a raduje se istini; sve pokriva, sve vjeruje, svemu se nada, sve podnosi" (1 Kor 13,4-7).

1826 Kad "ljubavi ne bih imao", veli još Apostol, "ništa nisam!". I sve ono sto se zove povlastice, služenje, čak i krepost (...), bez ljubavi "ništa mi ne bi koristilo" (1 Kor 13,1-4). Ljubav je visa od svih kreposti. Ona je prva među

bogoslovnim krepostima: "A sada: ostaju vjera, ufanje i ljubav - to troje - ali najveća je među njima ljubav" (1 Kor 13,13).

1827 Ljubav oživljava i nadahnjuje vježbanje u svim krepostima. Ona je "sveza savršenstva" (Kol 3,14); ona je forma kreposti (forma virtutum); ona ih spaja i međusobno raspoređuje; ona je izvor i cilj njihova kršćanskog vršenja. Ljubav osigurava i isti nasu ljudsku sposobnost ljubavi. Ona je uzdiže do nadnaravnog savršenstva božanske ljubavi.

1828 Provođenje udorednog života nadahnuto ljubavlju daje kršćaninu duhovnu slobodu djetice Božje. Kršćanin nije pred Bogom kao kakav rob, u ropskom strahu, ni kao najamnik koji traži placu, nego kao dijete koje odgovara na ljubav onoga "koji nas prije uzljubi" (1 Iv 4,19). Ili se udaljujemo od zla iz straha od kazne i osjećamo se kao rob, ili dopuštamo da nas privuče nagrada i sliče smo najamnicima; ili smo poslušni zbog dobra u njemu samome i iz ljubavi prema onome koji zapovijeda da slušamo (...) tada se osjećamo kao djeca.

1829 Plod su ljubavi radost, mir i milosrđe; ona zahtijeva velikodušnost i bratsku opomenu; ljubav je dobrohotnost; budi uzajamnost, ostaje nesebična i blagotvorna; ona je prijateljstvo i zajedništvo: Ispunjenje svih naših djela je ljubav. Tu je naša svrha; zato mi trčimo, prema tom cilju trčimo; kad stignemo, u njoj ćemo naći svoj odmor.

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Fina orehnja a

Sastojine za tijesto:

20 dkg maslaca,
4 žumanjka,
5 dkg šećera,
kavena žličica soli,
2 dkg germe,
55 dkg brašna i
2 dcl mlijeka.

Sastojine za nadjev:

40 dkg mljevenih oraha,
40 dkg šećera,
0,5 dcl mlijeka i
4 bjelanjka.

Pripremila:
Marija Dragun rođj. Takši

Snimio: Matej Kristan Mirkovi

Izrada tijesta:

U 2 dcl mlijeka staviti 1 žličicu šećera i 2 dkg germe da se otopi.

U posudi pripremiti 55 dkg brašna u koje se stavi 20 dkg maslaca i utare se s brašnom. Zatim dodati žličicu soli, ostatak šećera, 4 žumanjka i rastopljenu germu u mlijeku. Zamijesiti tijesto te ga razdijeliti na tri dijela. Tijesto razvaljati na dužinu tepsije, te namazati nadjevom. Zarolati i staviti u tepsiju, koja je prethodno namašćena. U tepsiju složiti sva tri dijela, jedan pored drugog.

Ostaviti u tepsiji da odstoji 10 minuta.

Peći u zagrijanoj pećnici na 200 C oko 40 minuta.

Priprava nadjeva:

Pomiješati 40 dkg mljevenih oraha sa 40 dkg šećera i preliteri s 0,5 dcl vrelog mlijeka. U smjesu umiješati snijeg od 4 bjelanjka

NE ZABORAVITI RURALNI RAZVITAK

Poštovani prijatelju,

Primio sam Glasnik broj 10 i nemam rije i s kojom bih izrazio svoje zadovoljstvo, zahvalnost i uvažavanje. Nadam se kako vlastitom uspjehu, tako i našem zajedni kom. Mnoge teme iz povijesti treba znati, kako u budu nosti ne bi bilo opstrukcija. Mišljenja sam da bi unutar Glasnika trebalo polako zadirati i poticati ruralni razvoj, malo i srednje poduzetništvo i obrt (male zanate), ali velikih i autohtonih vrijednosti. Bar jedan intervju s nekim malim, manje poznatim, ali pak uspješnim poduzetnikom. Više se u tom pogledu približiti malim ljudima kako bi ih poticali na stvaralaštvo. U tom smislu, Glasnik bi dobio na kvaliteti i ve oj zanimaciji.

Šaljem Vam jednu pjesmu koju sam posvetio prijatelju, pok. Zdenka Runji a u sje anje.

Primite moj srda an i iskren pozdrav.

O ekujem Vas na Marko Polo Festivalu.

Ivan Šegedin

GUŠI NAS GLASNIK

Poštovani,

pišem u svoje ime i u ime don Ivana (Grubiši a). Molili bismo Vas da nam više ne šaljete poštu, jer smo stvarno zagušeni porukama.

Srda an pozdrav,

*Mirjana Nazor u ime HAU
hau@hau.hr*

NEPRIJATELJ DRŽAVE HRVATSKE

G. dr. sc. Tomislav Dragun

Zahvaljujem se na Vašem pismu, gdje javljate da kanite u Glasniku br.10 objaviti tekst napisan pod naslovom: „Tko sakriva istinu?“ Bilo bi poželjno i potrebno to objaviti, jer tu ISTINU o kojoj sam pisao treba i mora na Bleiburgu svjedo iti predstavnik Hrvatskog sabora, što zna i HDZ-ov zastupnik.

Ju er sam dobio pismo i od HKV-a s obavijesti da su oni i Hrvatski dragovoljac navedeni tekst objavili i da je HKV to donio s manjom nadopunom, što je i bilo poželjno. Da se ne objavljuje razli ito, najbolje je da prenesite napisano u obliku kako je to objavilo HKV-e, jer ISTINA je, da je zlo inac - takozvani Tito, sumnjivog porijekla - naredio POKOLJ nad hrvatskim narodom i da je taj POKOLJ izvela Komunisti ka partija Jugoslavije'. Tu ISTINU do sada od svih govornika u ime Hrvatskog sabora nitko nije na Bleiburgu niti spomenuo, kamo li POSVJEDO IO.

Zašto i radi ega? Taj POKOLJ izveden je s naredbom zlo inca Tite, pa se postavlja logi no pitanje zašto se zlo ini toga zlo inca prikrivaju?

Prije tri godine u razgovoru s Božom Vukušićem, kojega sam telefonski broj dobio od Nikole Štedula, upitao sam, hoće li se na Bleiburgu naglasiti da je zlo inca Tito naredio POKOLJ nad hrvatskim narodom? Božo mi je samo odgovorio: "Mi se ne bavimo politikom." Rekoh mu onda: „Upravo to što ste naglasili da SE NE BAVITE POLITIKOM dokaz je da se ti MI i te kako bavite sa politikom, jer skrivate ISTINU i štitite zlo inca Titu.

Taj razgovor objavio sam na AMACU i naveo tko su svi ti MI, koji će i ove godine prešutjeti i sakriti tu ISTINU.

Ono udovište s Pantov aka nije izdajica, jer je stvarni NEPRIJATELJ DRŽAVE HRVATSKE, pa ovih dana optužuje javno i katoličku Crkvu, da se svrstala na „krivu stranu“, jer se pridružila prosvjednicima na Kazališnom trgu. Te njegove laži s kojima opravdava Titin POKOLJ objavljene su njegovom pismu, što je bilo objavljeno u Glasu Istre i riječkom Novom listu. Okupljene pred Hrvatskim narodnim kazalištem nazvao je „profašistima“, dok je sada izjavio da će on doći i na Bleiburg, ali pod uvjetom da se njemu dokaže tko su bile ubojice i da se njemu objelodani popis svih pobijenih.

To njegovo izazivanje, podcjenjivanje, laganje, njegovo je pljuvanje po svim žrtvama hrvatskog naroda, koje su pale u borbi za DRŽAVU HRVATSKU. Značajno je, što on u toj svojoj gnjusnoj izjavi nije spomenuo niti je zatražio da se njemu kaže i dokaže, tko je taj koji je doti ni POKOLJ naredio, jer je njemu jako dobro poznato tko je naredio taj POKOLJ, a u njemu je sudjelovao i njegov otac.

Taj POKOLJ nisu izveli nepoznati „marsijanci“ niti je naredba za POKOLJ došla od nepoznate osobe. Mesić i Fumić i svi njihovi komunisti ki vampiri prošlosti okupljaju oko imena zlo inca Tite, kao njihova posljednjeg uporišta. Nemoguće je voditi borbu protiv krvnika, dok se ne razgoliti zlo inca Titu i uništi njegovo ime. I upravo je spomendan na Bleiburgu za sve hrvatske mučenike, žrtve Titova komunisti kog POKOLJA mjesto, gdje se mora i treba objaviti ISTINA.

Udružite se svi zajedno i HKV i www.dragovoljac.com i www.domovinskirat.com i Vi, pa svi zajedno imate utjecaja i poznanstva i podršku od katoličke Crkve, da se ove godine posvjedo i ISTINA na Bleiburgu.

Zatražite sastanak s Ivom Sanaderom, zajedno s predstavnicima svih udruga koje sam naveo, jer ovo je pravi trenutak udariti zmiju u glavu, zlo inca Titu i njegove vampire, koje okupljaju Mesić i Fumić, udariti s ISTINOM na Bleiburgu. Još se ne zna tko će biti govornik u ime Hrvatskog sabora. Taj će govornik unaprijed dobiti upute što smije reći i obratno, i to napismeno. I ako Ivo Sanader odluči da se ne iznese ISTINA o zlo incu Titi, ta ISTINA neće biti izrečena.

Pred nekoliko dana razgovarao sam sa prijateljem, koji je u HDZ-u u Zagrebu. Njega sam upitao, hoće li ta ISTINA konačno biti svjedočena na Bleiburgu, a on mi je odgovorio: "MOŽDA". Onda sam rekao sam prijatelju što zaista mislim o tome MOŽDA.

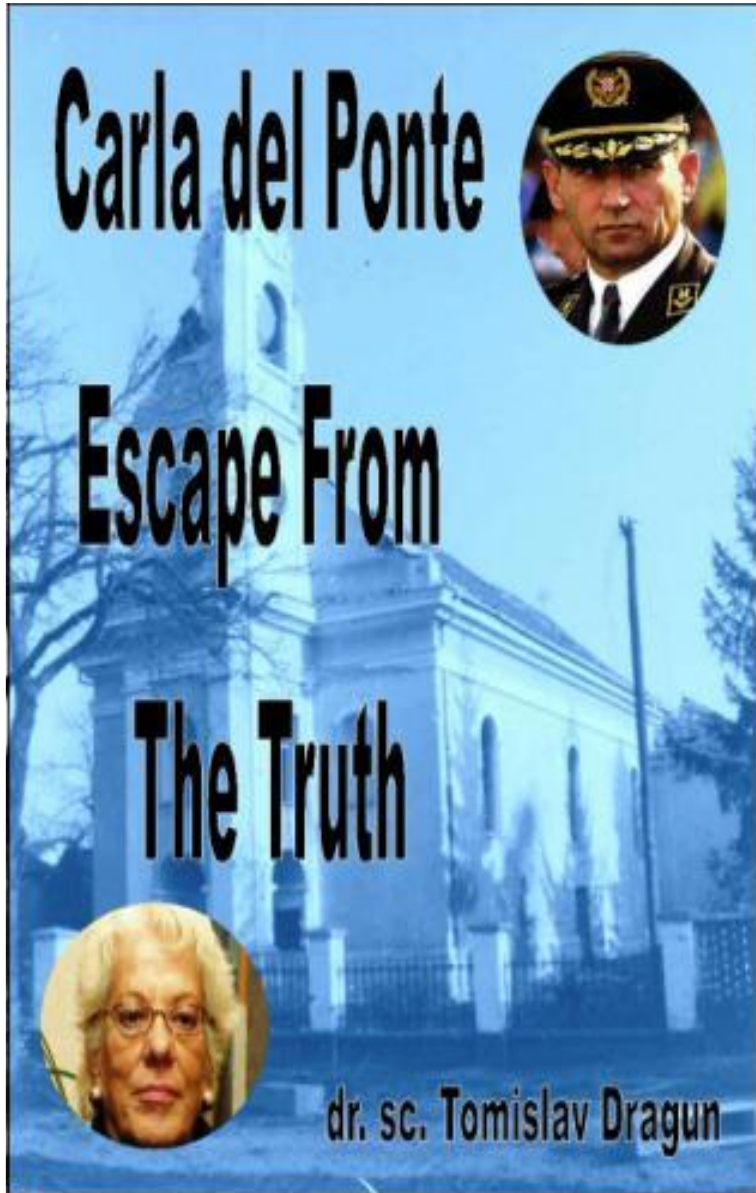
Primito pozdrave,

Ante Kunek
antek01@optusnet.com.au

Oglas

U PRODAJI:
knjiga dr. sc. Tomislava Draguna:
"Carla del Ponte Escape From The Truth"

Crno-bijeli tisak, korice u boji, 274 stranice.

Narudžbe na e-mail:
lovorka.dragun.mirkovic@gmail.com

+385/091/33-88-433

Cijena: 70,00 kn (za inozemstvo 10 €) + poštarina
Plaćanje pouzećem

Hrvatski uljudbeni pokret

Udruga za zaštitu prava građana

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska

tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragun.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta

Izlazi subotom

Nakladnik:
Poslovna savjetovanja
Dragun d.o.o.

Uredništvo:

dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.
za izdavača
091/33-88-433

Priloge slati na adresu:

Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com

Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković